XXVII. évfolyam. 20. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. május 20.

Májusi eső aranyat ér

Vasvári Anna rajza

KEDVES LUDAS!

EGY KIS KÖZGAZDASÁG

Szorongva figyelem, hogy kedvenc ruházati kellékem, a hosszú harisnya karcsú testét évek óta titkos féreg foga rágcsálja: fogy, miként a gyertyaszál. A férfidivat nagy forradalma, a hosszú gatya pusztulása óta ugyanis a lábszár alsó és felsőbb régiója közötti senkiföldjének az időjárás elleni oltalmazó szerepét a rövid alsónemű palástjának déli nyúlványáig érő harisnya vette át. A harisnya teste az utóbbi évek során állandóan sorvadozik és fenyegető, hogy hajdani hosszú szára már a térdkalács alatt véget ér.

Ugyanezt a folyamatot észlelem a térdzokni hosszával, amely szintén évről évre zsugorodik: rövid hat-hét esztendő és a térdzokni bokafixszé rövidül, amely fölött a téli, no meg a kegyetlen böjti szelek, libabőrösre fújják tagjaimat.

Újabban a konfekcióban gyártott férfiing hosszúságában is hajszálra azonos törvény teljesedik be. Az idén vásárolt darabokon például empirikus módszerrel sikerült „bevizsgálnom", hogy délkörszerűen végződő alsó fele már pontosan a köldök északi pólusa fölött halad át és minden szívós optimizmusom ellenére meg-megjelenik lelki szemeim előtt a jövő képe: ha így haladunk, az ezredfordulóra a férfiing körülbelül a mai női melltartó mérete körül stabilizálódik, és valami, ma még fel nem fedezett eszközzel, módszerrel rögzítik majd a férfitesthez, nehogy a kitüremlő cumpli miatt, a rátarti férfivilág, olcsó tréfacsinálók csalétkévé váljék.

Sohasem szaporítottam a maradi emberek táborát. Több mint fél évszázaddal ezelőtt — megértve az idők bölcs szózatát — elsők között vetettem sutra az év-

ezredes férfiviselet legmarkánsabb emblémáját, a hosszú pertlivel rögzített alsóneműt. Igaz, hogy télen a rövid gatya szabadabbá tett senkiföldjét oltalmazó harisnyát viseltünk, ily módon pedig a fontolva haladás bölcsességével elejét vehettük a keserves téli vacogásnak, a makacs, véget nem érő náthák sorának.

Sok évtizednyi közgazdasági és műszaki tapasztalat nyomán ezért a következő — nálunk sohasem hallott és látott — jószolgálati tanácsot adhatom, a férfivilág az öltözködésben erősen konzervatív; nem hajlandó lemondani a hagyományos harisnya, a térdzokni, no meg a férfiing területi integritásáról. Ezért igyekezzék az ipar mindhárom termék hagyományos hosszúságú mintadarabjait mihamarabb elkészíteni. Az új példányoknak a bemutatóterem világot jelentő vitrinjére helyezése után valamennyit tartsák ismét keresztvíz alá, készítsék el a termék újdonsült jellegére utaló címkéket és nyilvánítsák ki olthatatlan készségüket dolgozó népünk további, ernyedetlen szolgálatára.

E zseniális közgazdasági módszert, a kifogyhatatlan népgazdasági tartalék képzésének e szézám nyílj kiszerű közgazdasági modelljét pedig igyekezzenek, mint eredeti csodaszert, szellemi termékként exportálni. Tudja meg a széles világ, hogy a természetben semmi sem veszhet el, legfeljebb nyereségrészesedéssé, prémiummá transzformálódik, végül pedig arról is bizonyságot teszünk; ha a korábbi századokon át csak katona; majd jogásznemzet hírében álltunk, ma már fejlett számviteli módszerrel rendelkező, sziklából vizet fakasztó népként állhatunk isten és ember elé.

Vincze Oszkár

CSAK A NYOMTATVÁNYON MÚLIK?

Április 26-án felhívtak az OTP Dob utcai 25. számú fiókjából, hogy másnap délelőtt személyesen keressem fel őket, átutalási betétszámlámon levő fedezetlen hiányom rendezése ügyében. Ellenkező esetben — mint egyidejű, írásos értesítésükben is közlik — a

fedezetlen számlát a szolgáltató vállalatnak visszaküldik stb. stb.

Őszintén szólva, nagyon mérges lettem. Egyrészt, mert tudtommal átutalási betétszámlámon elegendő összeg állt rendelkezésre. Másrészt, mert elvárom az OTP-től, hogy az esetleges hiányomat rövid határidőre, megfelelő kamat ellenében, meghitelezze. Ez — megfelelő bonitású ügyfél esetében — rendszeres bankgyakorlat.

Másnap délelőtt — munkaidőben — jelentkeztem az OTP-ben. Rövidesen kiderült, hogy valóban volt hiányom, mert az Állami Biztosító a szokottnál előbb nyújtotta be **követelését.** *Ezt a hiányt azonban az OTP, a hivatalos közlésével ellentétben, meghitelezte.*

— De akkor miért volt a sürgős idézés? — hüledeztem.

— Csak ilyen nyomtatványunk van — hangzott a kedves válasz. — Hiába kérjük a központot, nem készítenek másikat.

Dr. Sipos János
Budapest

NEM ROBOG A ROBOGÓ

Tavaly szeptemberben vásároltam egy 50 köbcentis Balkán robogót, amely – többszöri javítás mellett – február közepéig robogott is. Sajnos akkor eltörött a dugattyúja (emellett még gyújtási hibája is van) és azóta nem használhatom. A szerviz ugyanis nem tudja a hiányzó alkatrészeket: dugattyút, dugattyúgyűrűket, csapszeget, perselyt, megszakítót beszerezni. Ez azért is bosszantó, mert a robogó nekem nem szórakozási célokra kell, hanem azzal járok munkába. Éjjel két órakor végzek a munkával, utána órákat kell töltenem a mátészalkai füstös, szemetes váróteremben, mert az autóbusz csak reggel hatkor indul.

Ki tudná vajon orvosolni a bajomat?

Pataki László,
Győrtelek

ŐRLÁNG

Vettünk egy Hévíz elnevezésű gázbojlert. Örömmel használtuk és boldogan dicsekedtünk vele a barátainknak is, hogy milyen jó és praktikus találmány. Igaz, nem mindig lehet hozzá 22 kilogramos gázpalackot kapni, de még így is nagyon remek dolog. Most azonban elromlott a készüléken az „őrláng", és hiába keresem a boltokban ezt a filléres alkatrészt, sehol sem kapok, de még a szerelő sem tud helyette másikat adni. Enélkül viszont nem lehet használni a bojlert, mert életveszélyes. Így aztán két hónap óta, boldog fürdőszoba-tulajdonos létemre, járhatok a városi fürdőbe tisztálkodni...

Halász Ernő.
Gyöngyös,
Jókai u. 29.

KIS LAK ÁLL...

Ez a speciális rendeltetésű lakocska a kelenföldi lakótelepen, az Andor utca és a Fehérvári út kereszteződésénél áll, egy új, nagy lakóház szomszédságában. Bizonyára még az építők felejtették ott, s bár az építkezés már rég befejeződött, a kis lakocska azóta is ott ékesíti a panorámát...

F. J. Budapest

Szifon és szóda óda

Szeretem a szódavizet,
De hiánycikk az ma Pesten,
Ha nincs, jó a szifonpatron,
Azt is hiába kerestem.

Se szóda, se szifonpatron,
De humor az van még bőven,
Ez az egy, mi városunkban
Soha sincsen kiveszőben.

Egyik boltunk eladója
(Volt humor a pasasérban)
Szifonpatron kéne? — mondta —
Olyan nincs a szifonérban!

h. f.

ÖT SZÓCSKA

Van a postai díjszabásnak egy nagyon furcsa tétele: a nyitott borítékba rakott, csak öt üdvözlő szót tartalmazó, belföldre címzett képeslapra kétforintos bélyeget kell ragasztani; ugyanez külföldre, a világ bármely országába, csak 1 forint 20 fillérbe kerül.

Tehát, ha egy kankalinnal vagy csókolózó vadgerlepárral ékített kartonlap hátulján én valakinek azt kívánom, hogy „Isten éltessen százhúsz évig egészségben!", az egész mindössze egyhúszat kóstál, ha az illető itt lakik a szomszédos Murmanszkban, Sidneyben, vagy Kuala Lumpurban. Ám, ha a címzett a távoli Pomázon, Újpesten vagy a Haris-közben lakozik, két forint dukál érte.

Nem voltam rest feltárcsázni a Postavezérigazgatóság illetékes ügyosztályának a vezetőjét, magyarázná meg, miért is van ez így?

Elmondotta, hogy derék postásainknak sok fejtörést okozott korábban annak az eldöntése, mi számít üdvözletnek, s mi nem. Találtak például egyszer egy olyan kártyát, amelyiken ez állott: „Gondolatban mindig velem vagy." Széles körű vita bontakozott ki akörül, hogy ezek üdvözlő szavak-e vagy sem, s az élet eme nagy kérdésére mindmáig nem találták meg a megnyugtató választ. Hasonló viták elkerülése végett egyszerűbbnek látták, ha honi viszonylatban megszüntetik ezt a postai „műfajt" és a nyitott borítékba helyezett anzikszot, ha a dátumon és az aláíráson kívül akár csak egyetlen szócska van is rajta, már a szabványtól eltérő levélnek minősítik és két forintot kérnek érte.

Igen ám, de külföldön nagyon népszerű és nagyon olcsó az ötszavas üdvözlet, épp ezért, a kölcsönösség alapján, kénytelenek vagyunk mi is egy alacsonyabb tarifát szabni a határainkon túlra szóló borítékos anzikszokra.

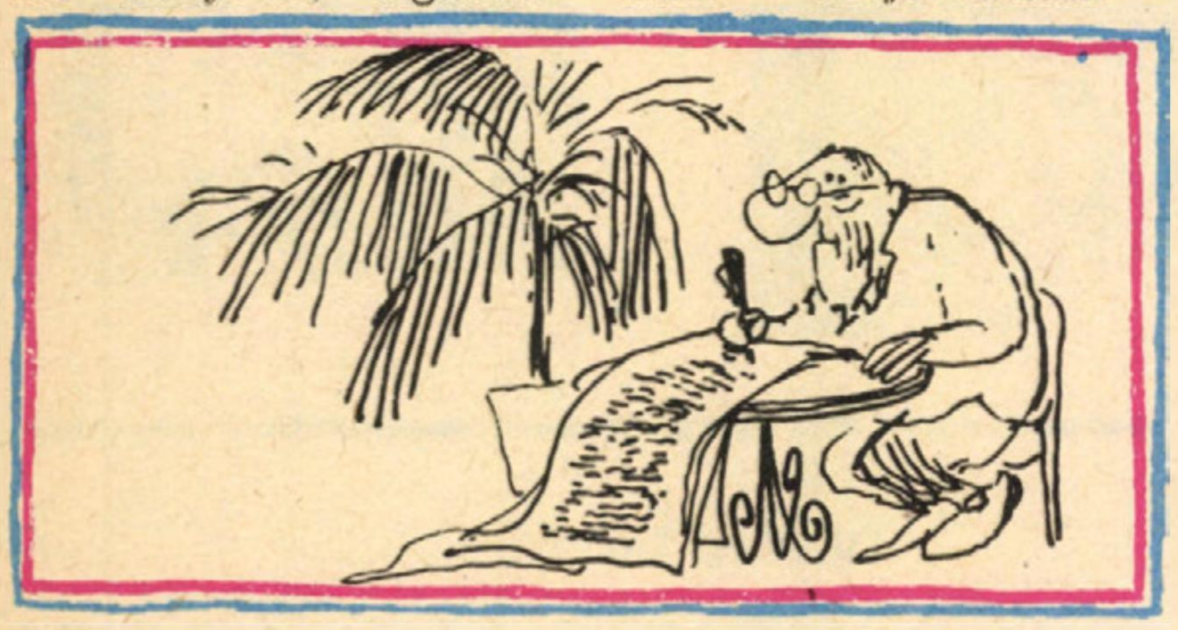
Milyen jó volna, ha hazai ügyfeleivel is kölcsönösségi viszonyra lépne a posta, és lehetővé tenné, hogy Pomázra is legalább olyan olcsón küldhessünk egy ötszavas üdvözletet, mint mondjuk Pernambucóba!

Amint a világpiacon felment a babér és a szegfűszeg ára, mi nyomban igazodtunk hozzá. Az anzikszok igen alacsony „világpiaci árához" belföldön vajon miért nem igazodunk?

(r. b.)

A szorgalmas öregúr

Olvasom a könyvkiadók statisztikáját: világszerte nagy az érdeklődés az emlékiratok iránt. Nem csoda tehát, hogy mindenki, aki szerepet játszott a történelem színpadán, előbb vagy utóbb megírja a visszaemlékezéseit, függetlenül attól, hogy epizodista volt-e vagy főszereplő, megtapsolták-e vagy kifütyülték. S ezek a memoárok sok esetben szórakoztatóbbak, mint a szépirodalmi könyvek, izgalmasabbak, mint a bűnügyi regények és tanulságosabbak, mint a tankönyvek.

Az emlékiratokat államférfiak, katonák, diplomaták írják, de ők csak azt mondják el az utókor számára, hogy nekik milyen szerepük volt a történelemben.

De ki írja a történelmet? Ki az író, akinek ekkora fantáziája van? Ki az, aki több milliárd embert mozgat a történeteiben, amelyek hol békében, hol háborúban játszódnak? Mi lesz, ha egyszer ez a nagyon tehetséges és termékeny író bekopogtat a könyvkiadók ajtaján és kéri a pénzt, a munkaért járó szerzői jogdíjat?

Régóta foglalkoztat ez a probléma, és a napokban — egy csodálatos véletlen folytán — rábukkantam arra az emberre, aki a történelmet írja. Megtaláltam azt a kávéházat, ahol dolgozni szokott. Hol is dolgozhatna egy öreg író másutt, mint egy kávéházban? A sarokban üldögélt, egy fonnyadt pálma alatt, és szorgalmasan rótta a sorokat. Nagyon öreg volt már: a feje reszketett és az arca csupa ránc. A ruhája pecsétes, a kézelője rongyos, az inggallérja legalább öt számmal nagyobb. Egy percre sem emelte fel tekintetét a papírról és időnként — ha jól láttam — mosoly suhant át az arcán. Biztosan megint kitalált valamit. De mit? Megbűvölve néztem az öregurat, aki az emlékiratok alapanyagát írja. Ez az anyag néhol hátborzongató, néhol vidám, de sohasem unalmas. Tele van meglepetésekkel, fordulatokkal, képtelen ötletekkel. Sok esetben érthetetlen dolgokat ír, illetve csak később értjük meg, hogy mit is akart mondani.

S ekkor — villámcsapásszerűen — eszembe jutott, hogy mit kell tennem. El kell vonnom a figyelmét. Meg kell zavarnom az írásban. Ki tudja, miket ír mar megint!... Lehet, hogy egyszer hálás lesz nekem az emberiség.

Elővettem zsebemből a mágneses sakk-készletemet és zörgetni kezdtem a dobozt. Az öregúr nem törődött velem, talán nem is hallotta.

Újabb trükköt találtam ki: krákogtam és köhögtem. Semmi hatás. Végső kétségbeesésemben, hogy felhívjam magamra a figyelmét, ledobtam az asztalról a pléh hamutálcát. Az öregúrnak szeme se rebbent a csörömpölésre. Írt tovább.

Most mitévő legyek? Összeszedtem minden bátorságomat és odamentem az asztalához.

— Elnézést a zavarásért, úgy hallottam, ön nagyon jó sakkozó, nincs kedve egy partihoz?

— Tessék? — kérdezte a szorgalmas öregúr, felemelve tekintetét a papírról. — Mit mondott?

— Nincs kedve egy parti sakkhoz? Azt hallottam, ön remekül játszik.

Az öregúr végigmért aztán így szólt:

— Sakk? Benne vagyok.

Aztán átült az asztalomhoz és elkezdtünk játszani. „Sikerült! — ujjongtam magamban — Megzavartam. Elvontam a figyelmét. Ha rövid időre is, de sikerült megakadályoznom, hogy tovább írja bonyolult meséjét, amelyet történelemnek is neveznek." Játék közben — véletlenül — átnéztem az öregúr elhagyott asztalára és elhűlt bennem a vér. A töltőtoll önmagától írt: eszelősen ide-oda futkározott a papíron.

Vajon mit ír? Fogalmam sincs. De egyszer úgyis elolvasom az emlékiratokban.

Csak addig kell kihúzni valahogy...

Mikes György

A KIBIC

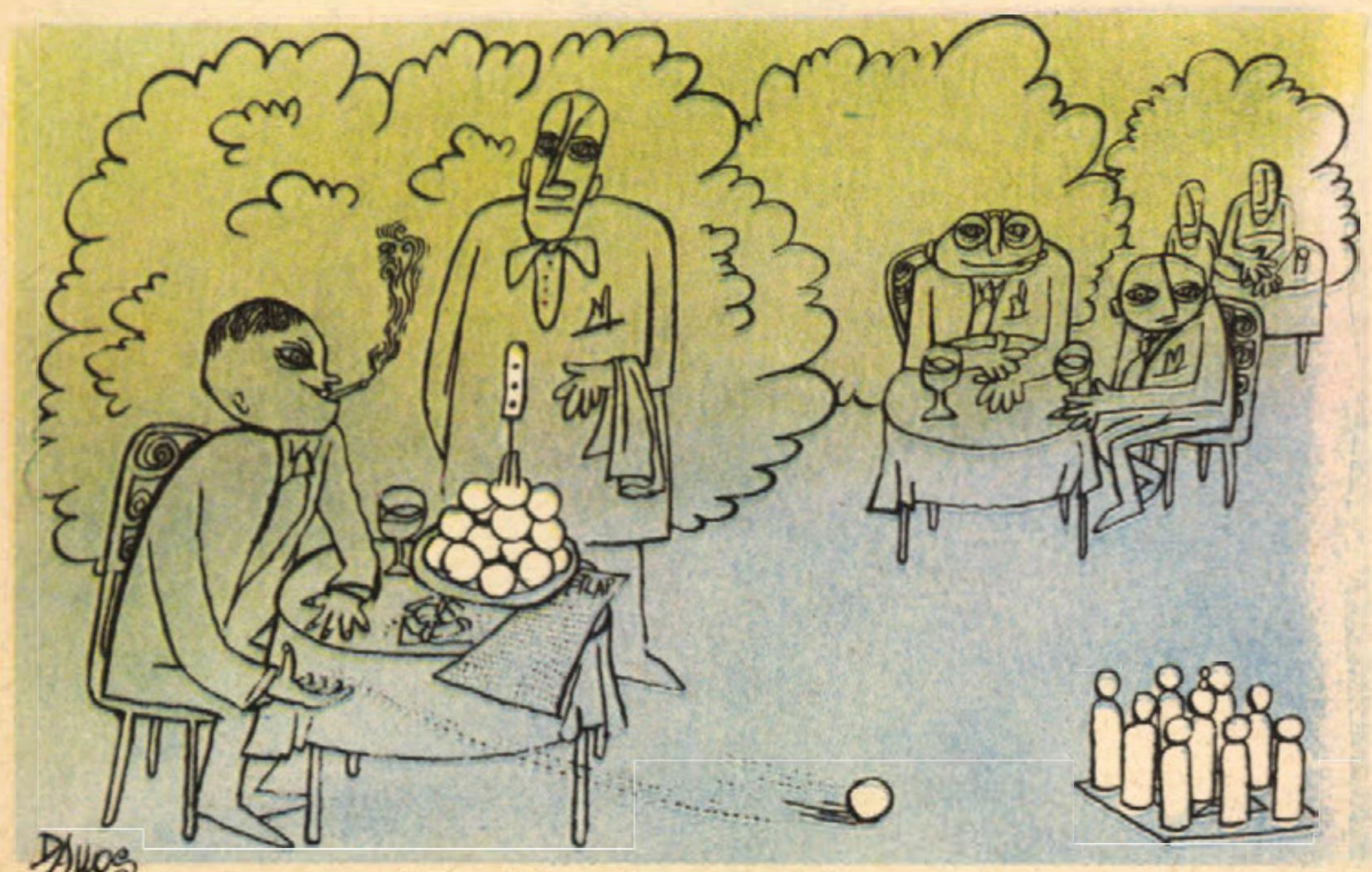
Wilson: Na, látja, Mr. Heath, jobbra forgatva sem indul be a motor...

(Die Zeit Hamburg)

ELSŐSEGÉLY

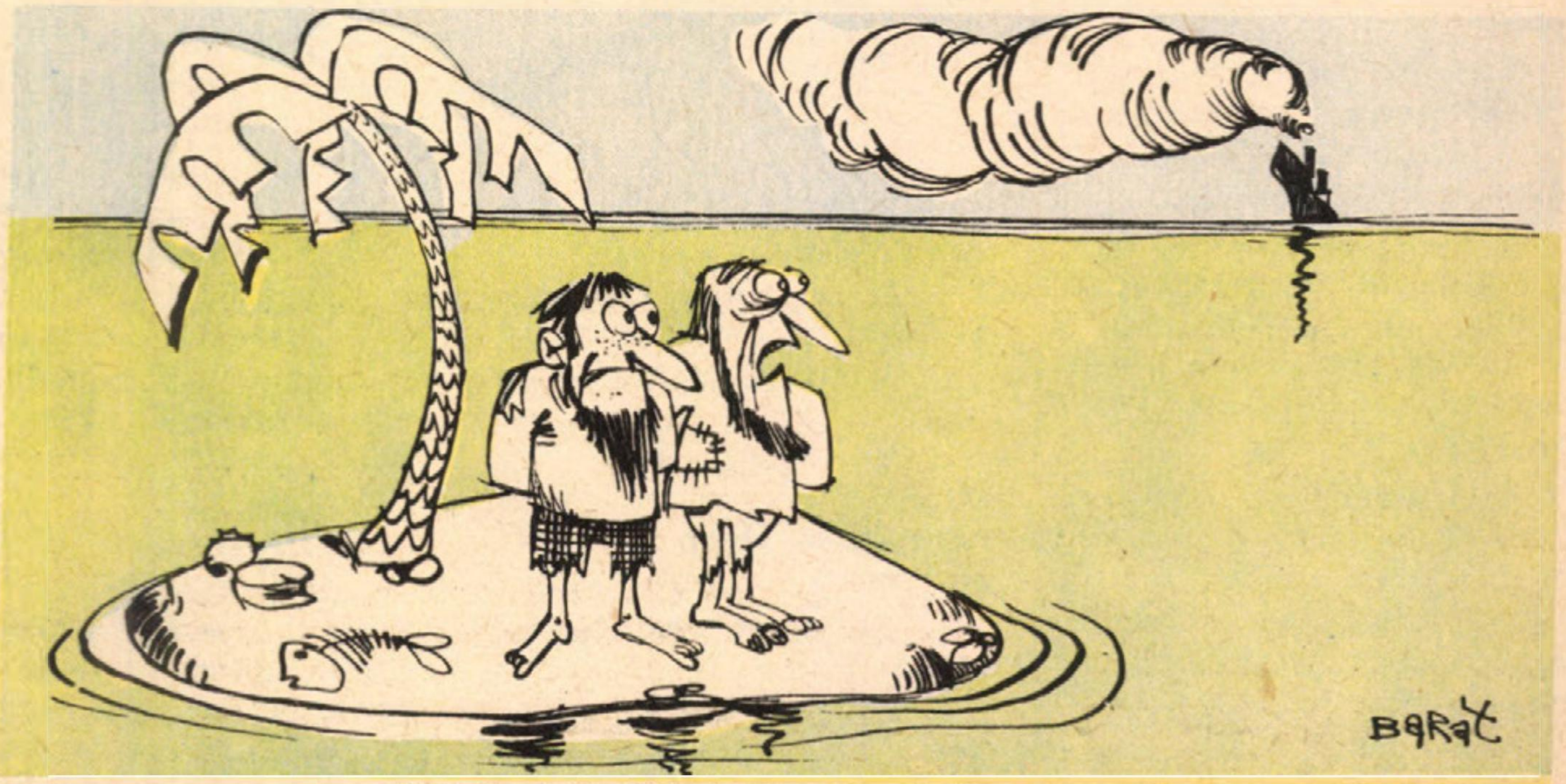

KERTVENDÉGLŐ

— Még két adag gombócot...

NINCS MENEKÜLÉS

— Felháborító! Már itt is szennyezik a levegőt..

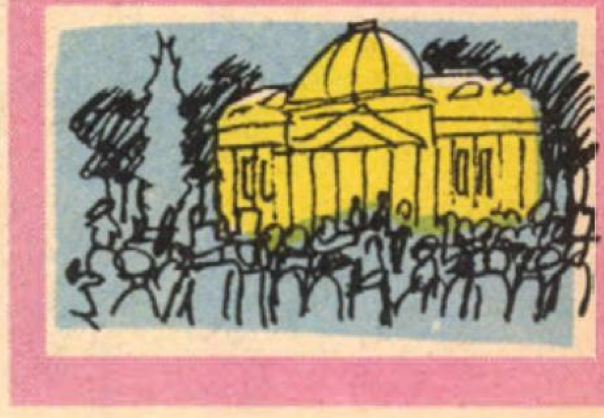
GYÓGYFORRÁS

MEGÉRI . . .

Hazánkban is vita folyt afölött, hogy szedjünk-e belépődíjat múzeumainkban, s ha igen, mennyit. Ehhez a tárgyhoz kapcsolódik az a hír, amelyet a londoni „Daily Mirror"-ban olvastunk. Ebből kiderül, hogy a norwichi Castle Museumot (kastélymúzeum) 100 000-rel többen látogatták, amióta bevezették a belépődíjat.

Kétségtelen, hogy a kultúra mindenkié, de úgy látszik, a közönség idegenkedik attól, amit ingyen kap. Önérzetes embert az ajándék csikónak még a foga sem érdekli.

DURVA MÓDSZER

Fogalma sincs róla, hogy mennyire tönkreteheti egy rosszindulatú főnök a dolgozók idegeit.

— Az attól függ . . .

— A főnöktől függ. Nekem például se nappalom, se éjjelem, valósággal rám szállt a főnököm.

— Milyen beosztásban dolgozik?

— Előadó vagyok.

— S mi a panasza a főnökére?

— Azt követeli tőlem, hogy reggel, pontosan nyolc órára, bent legyek a hivatalban.

— Az a kérdés, mikor kezdődik a munkaidejük?

— Nyolc órakor. De régebben nem kifogásolta, ha kilenckor vagy akár fél tízkor mentem be.

— Hiba volt. Helyes, ha végre megköveteli a rendet.

— Nemrég megint levelet kaptam tőle, amelyben azt írta: levelét tekintsem utolsó figyelmeztetésnek. Ha még egyszer megsértem a munkafegyelmet, felmond.

— A főnökének van igaza. Mi lenne, ha mindenki egy-két órával később kezdene a munkához?

— Az üzemben is panaszkodnak rá, antidemokratikusnak tartják. Még a legcsekélyebb fusizást sem engedélyezi, a dolgozók zúgolódnak.

— A becsületes dolgozók nem zúgolódnak. Nyolc órát fizet a vállalat, a nyolc órát le kell dolgozni az irodában is, a műhelyben is. Ezt mindenki tudja. Az állam pénzén, munkaidőben senki se fusizzon.

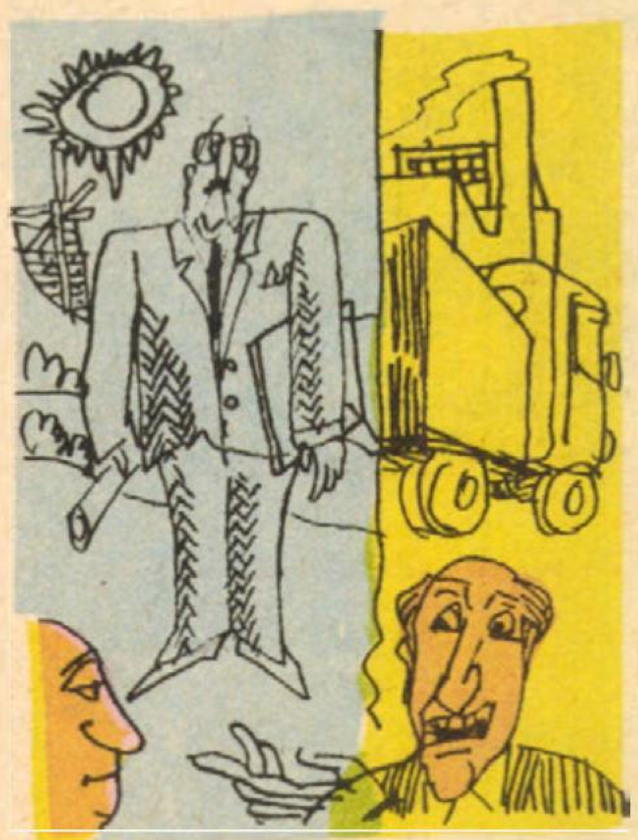
— A főnökömnek olyan a magatartása, hogy teljesen elszakadt a dolgozóktól.

— Szeretném, ha konkrét példát említene.

— Például senkitől semmiféle ajándékot nem fogad el, víkendházat épít a Balaton partján, de egyetlen téglát sem enged felhasználni a vállalatéból, pedig ön is tudja, milyen nehéz téglát kapni. És nem vett igénybe vállalati munkaerőt az építkezéshez. Kiadta egy kátéesznek . . .

— Becsületes ember a maga főnöke.

— Annyira becsületes, hogy az már gyanús. A vállalatnak tizennégy te-

herautója van, de azt sem vette igénybe. Sem az építkezéséhez, sem a költözködéséhez . . .

— A dolgozóknak odaadja?

— Térítéssel, ha kérik. De ki meri ezt megtenni, ha a főnök ilyen rossz példát mutat? Gonosz ember.

— Én inkább puritánnak mondanám.

— Lehet, de gonoszságból az. Egyetlen korty szeszes italt sem iszik. Kivonja magát a közös murikból. Mi akár oltári részegre ihatjuk magunkat a vállalati rendezvényeken, ő csak a szájához emeli a poharat, és józan marad még akkor is, amikor már nem illik józannak maradni.

— Ne haragudjék, de ön tulajdonképpen agyondicséri a főnökét.

— Különös fogalmai vannak a vezetőkről. Az igazi főnök együtt él a dolgozókkal, ha csak nem akar népszerűtlenné válni. Egy kis késést még el lehet nézni.

— Kivételesen. De saját bevallása szerint ez önnél gyakran előfordult.

— Na és ha előfordult? Ettől még egyszer sem omlott össze a népgazdaság. De én nem hagyom magam tovább gyötörni. Most már egyetlen percig sem maradok a vállalatnál.

— Még magának áll feljebb?

— Kibírhatatlan alak a főnököm. Tegnap másfél órát késtem, és alig ültem le az íróasztalomhoz, máris megkaptam a felmondólevelét. Ott helyben, sürgősen, kézbesítőkönyvvel. Ez igazán durva módszer.

— A saját hanyagságának köszönheti.

— Nagyon téved. A gazdasági mechanizmusnak köszönhetem.

— Meg van őrülve? Mi köze van ennek a gazdasági mechanizmushoz?

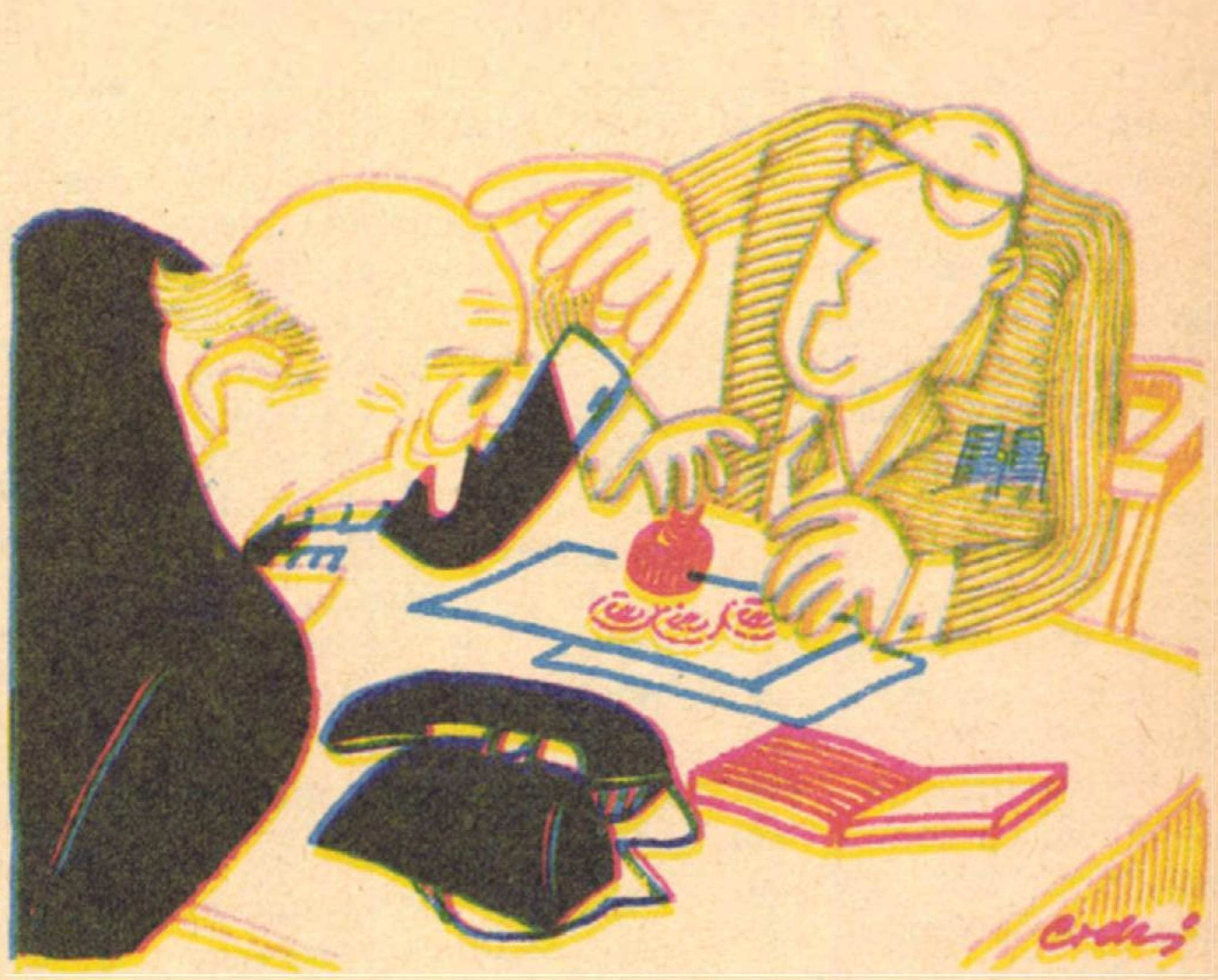
— Két okból is köze van. Azelőtt nem könyvelhettem volna reggelenként egy maszeknál, tehát nem késtem volna el a munkahelyemről.

— És a másik ok?

— Ha tegyük fel, késtem volna is, a főnököm nem tudott volna ilyen egyszerűen felmondani . . .

Földes György

IDEGES ÜGYFÉL

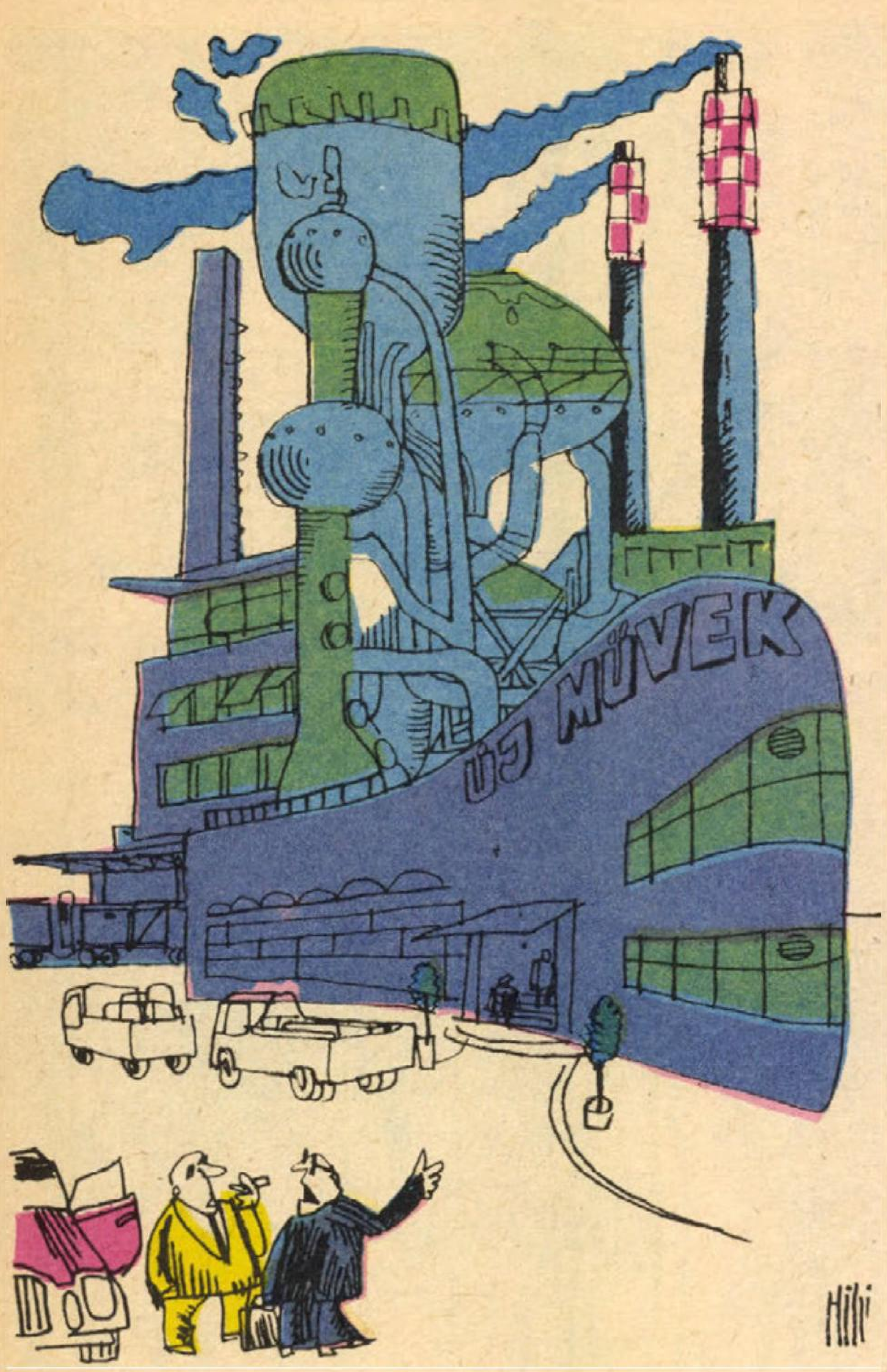

– Még ide is kérek egy pecsétet!

ESERNYŐPÓTLÓ

TECHNIKAI FORRADALOM

– Ma avattuk fel, de elárulom, hogy már elavult...

CSÓK A BENZINKÚTNÁL

Egy vérbeli kapitalista üzletember mindent elkövet annak érdekében, hogy elnyerje a fogyasztó társadalom kegyeit. Így például az angliai George Apter azt vezette be új actoni benzinkútjánál, hogy bikinis lányok csókolnak meg minden férfi vevőt, sőt minden 25. pezsgőt is kap a csók mellé. Eléggé el nem ítélhető romlott gondolkodásmóddal rendelkező emberek már azt is kikövetkeztetni vélték, hogy miben részesül minden 1000. gépkocsivezető. Az újítás heves ellenkezést váltott ki egyrészt a közlekedési hatóságok részéről, amelyek úgy vélik, hogy a csók és a pezsgő nem javítja az országutak biztonságát, másrészt a gépkocsivezetők hölgyutasai részéről, akik érthetően idegenkednek a benzinkút-tulajdonos ilyen természetű pénzéhségétől. A lányok különben 4 font órabért kapnak, de nekik kell gondoskodniok bikiniről.

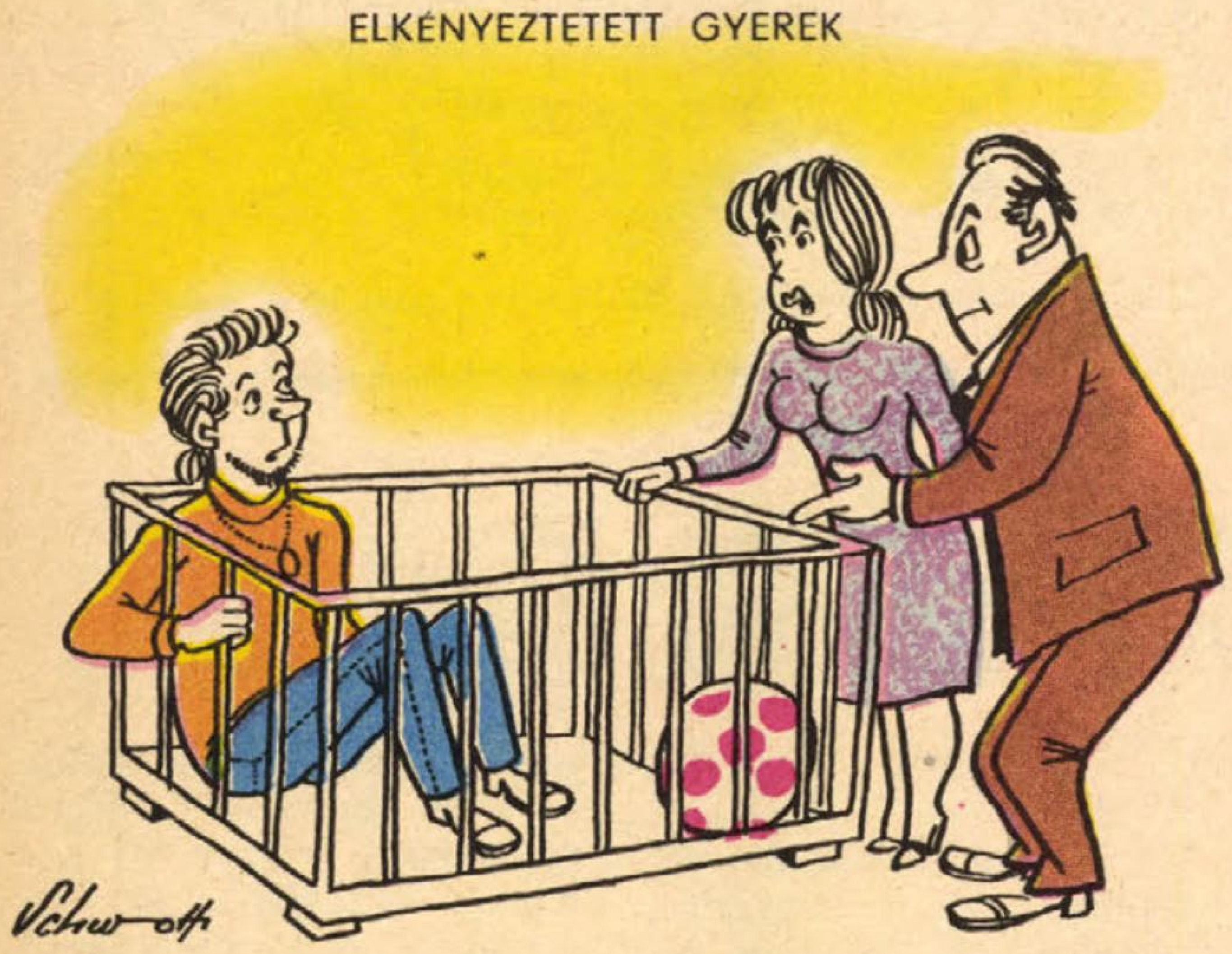
VIETNAMBAN

Vasvári Anna rajza

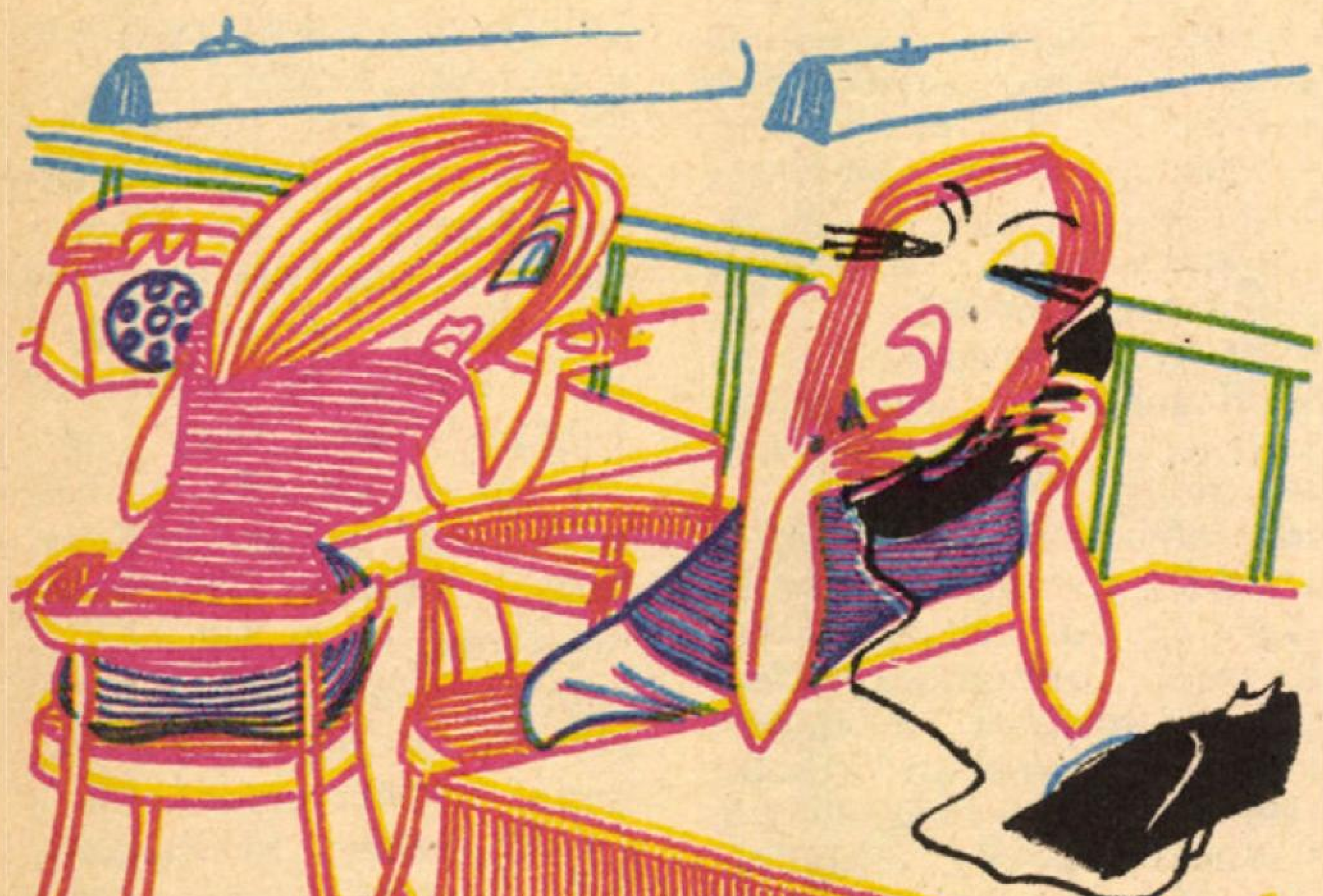
A 3 Smith, a levegő királyai

ELKÉNYEZTETETT GYEREK

– Döntöttél már, fiacskám, hogy mi akarsz lenni?...

VÁLLALATI TELEFON

– Mondd, érdemes ezért a fizetésért napi nyolc órát dolgoznod?
– Igen, bár még így is nagy otthon a telefonszámlám!

BIBLIAI TÖRTÉNET

És leszállt vala az este és ki-ki nyugovóra tért: a vizek halai és az erdők madarai.

És csupán a Sion étteremből szólt erős hangon kifelé az Énekek Énekéből ismert sláger:

Tejfehér a Te fogad,
Kösöntyű a körmöd,
Házad népe befogad,
Az én fejem alabástrom,
Alabástrom melleiden
őrköd.

Az étterem előtt pedig Ábrahám ment tova és meggyorsította lépteit.

Mivelhogy a pusztába sietett vala.

És elérkezvén a puszta szélére, Ábrahám erős hangon szólította az Úristent és így kiáltott:

— Hallgassál meg, Uram, és mondd meg nekem, hogy miért vetted el Sárának, az én feleségemnek az eszét, melyet te adtál neki és most visszavetted tőle?

Az Isten pedig meghallotta Ábrahám kiáltását és csodálkozva kérdezte:

— Miért gondolod, hogy elvettem volna Sárának az ő eszét?

Ábrahám pedig panaszosan mondta erre:

— Mi más történt volna különben? Mivelhogy az én feleségem családot akar alapítani és gyermeket akar az ő férjétől. Te pedig tudod, hogy kilencvenkilenc éves vagyok. Az én szemeim a Te Igédből már csak a nagybetűket ismerik fel és az én gyomrom ég a napnak felkeltétől a nap lenyugvásáig. És az én szívem már csak békességre vágyik, Téged dicsérni, mert megfáradt az én testem, viszont igen eleven az elmém.

És kérdé az Úr Ábrahámtól:

— Mit kívánsz tőlem?

Ábrahám pedig felele néki:

— Beszélj Sárával, Uram, hogy nem kell az a gyerek. Próbáld meggyőzni őt. Kilencvenkilenc éves vagyok, az én füleim már ingerlékenyek a gügyögésre és az én karjaim erőtlenek a babusgatásra. Legfőképpen pedig azért beszélj Te vele, Uram, mert reád hivatkozik.

És kérdezte az Úr Ábrahámtól:

— Ugyan mire?

— Arra — mondta Ábrahám —, hogy Te megígérted, hogy benépesíted emberrel a földet. Én pedig mondtam neki, az Úr majd benépesíti nélküled is, ha úgy akarja. Öreg szülők gyermekével az Úr sem akarhat magot vetni a földre, mert az ő bölcsessége nem olyan, mint a te együgyű, asszonyi elméd.

Az Úr pedig mondá Ábrahámnak:

— Te maradj itt és várj meg itt a pusztában, én pedig szólok a te feleségedhez, Sárához.

És megkereste az Úr Sárát, Ábrahám feleségét és kérdé Sárától:

— Csakugyan gyermeket akarsz hordani a te méhedben?

Sára pedig bosszúsan felelé:

— Miért kérdezed tőlem, mikor Te is tudod? És vajon meddig várjak még? Kilencvenéves vagyok, mikor szüljek végre? Elegem volt a te Ábrahámod ígérgetéseiből, hogy majd benépesíthetem a földet, de még nem aktuális. És Teneked is csak annyit mondhatok, hogy fordítsad a te orcádat az egyéb tennivalók felé, mert Te férfi vagy, Uram, én pedig asszony, az én testemmel pedig én cselekszem.

Az Úr pedig visszament vala Ábrahámhoz, aki várta őt a pusztában és így szólt hozzá:

— Békesség legyen veled. Menjél haza a te feleségedhez.

Ábrahám pedig fejét lógatva mondá:

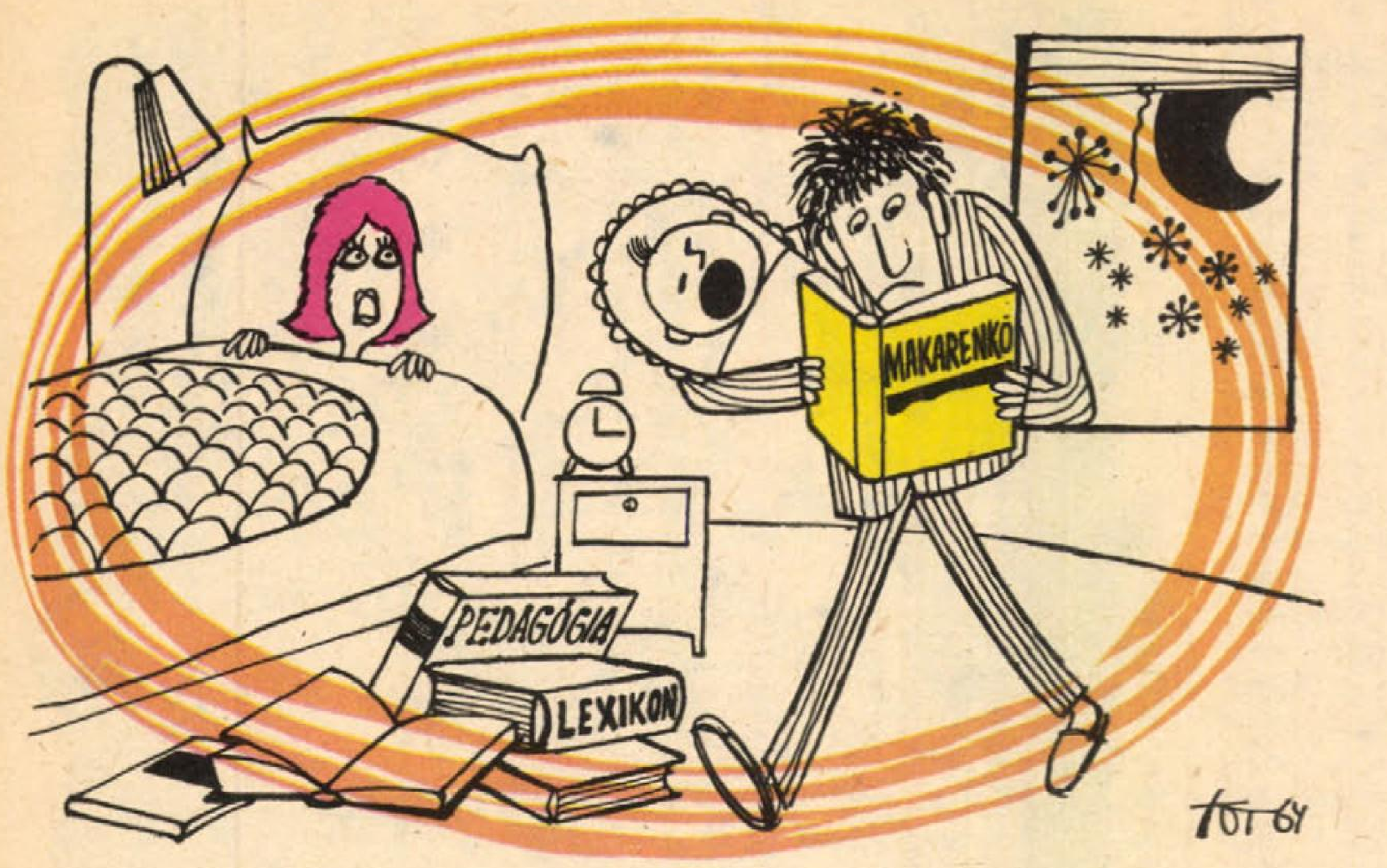
— Te mondád, Uram.

Az Úr pedig lehorgasztott fővel szólt:

— Sára mondá, Ábrahám.

Somogyi Pál

KEZDŐ SZÜLŐK

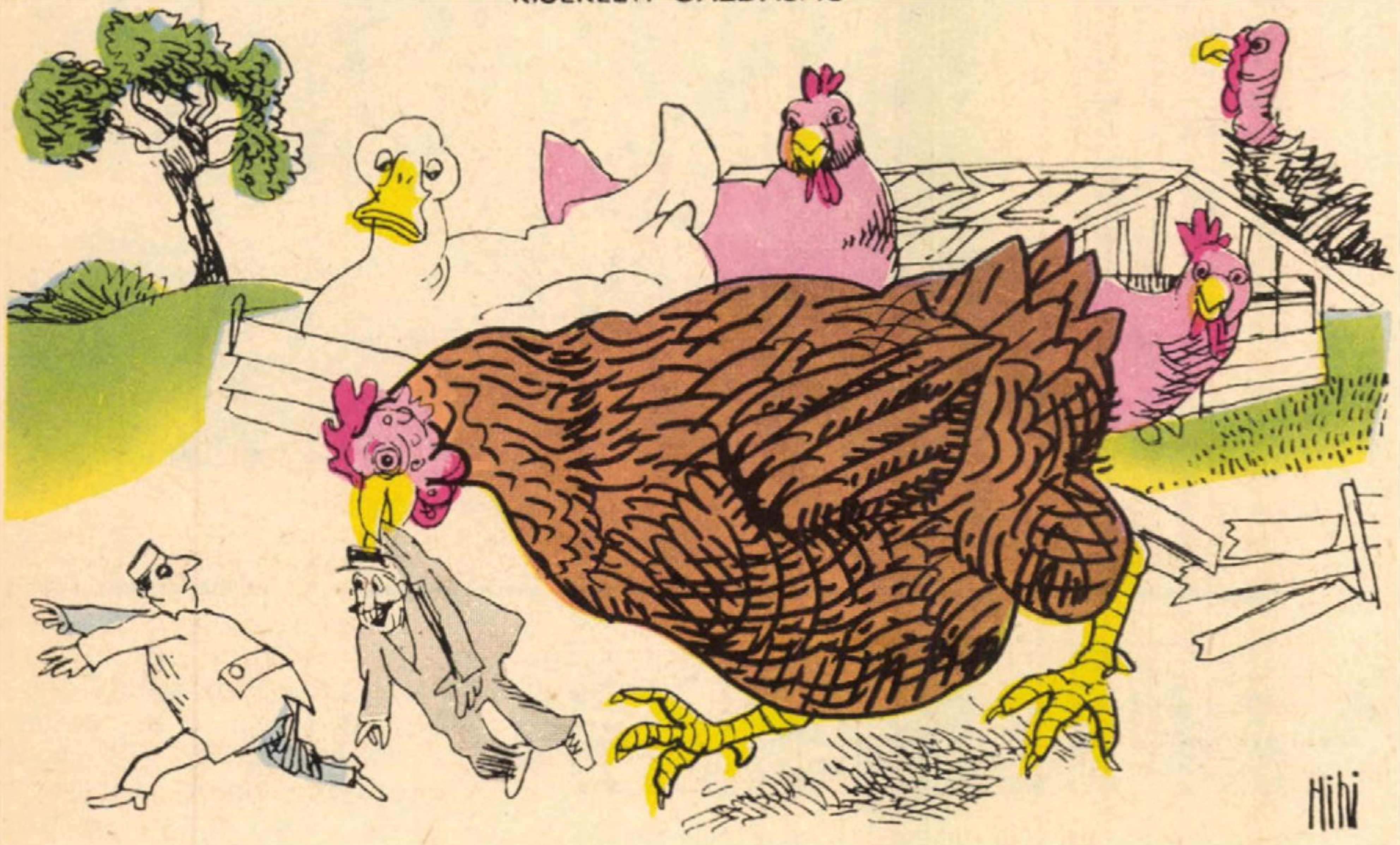

ÁTADTÁK A SZOT RÓZSADOMBI ÜDÜLŐSZANATÓRIUMÁT

– A rózsákat maga Gül Baba gondozza...

KÍSÉRLETI GAZDASÁG

– Csak meg akartam kérdezni, hogy mit kevertetek a baromfitápszerbe?

KAMASZ

– Becsomagoljam, vagy itt helyben növi ki a gyerek?

HUMORÜGYBEN PETROVICH EMILNÉL

Hadd kezdjem beszélgetésünket egy komoly kérdéssel. van-e humora a modern komoly zenének?

— Erre a kérdésre hétről hétre egyértelmű *igen*nel válaszolnak a humoristák, a karikaturisták és olykor komoly tollforgatók is.

— Zenei nyelven is tudsz ilyen ironikusan fogalmazni?

— Bevallom férfiasan: nem. A magam vigasztalására hozzáteszem, hogy nemcsak én, a mai zene művelői közül csak kevesen és ők is ritkán tudják az iróniát vagy a humor bármely változatát kifejezni.

— Tehát a mai zenének inkább csak passzív humora van?

— Egyelőre. Addig, amíg a hallgatók nem ismerik a mi jelrendszereinket, hiába állítunk fejtetőre egy passzust, legfeljebb azt érzékelik, hogy másfajta, hogy szokatlan, de... Értsd meg, a humorhoz — a zenében is — egy elfogadott konvenciórendszer szükséges, hogy legyen mitől eltérnünk. Teszem azt — például —, amikor Mozart Falusi muzsikusai a *közismert* hangzástípust hamisan játsszák, természetes, hogy derűt fakasztanak.

— Szavaidból az derül ki, hogy Mozart „hangzástípusai" közismertek voltak...

— Bocsáss meg, hogy a szavadba vágok: valóban közismertek voltak azok előtt, akik ismerték a maguk idejében és akik megismerték közel két évszázad alatt.

— Ezek szerint — most én kérek bocsánatot, mert egy profán hasonlat jutott az eszembe — a zene olyan, mint a moziReklám szerint a műanyag: „Megismeri, megszereti"?

— Hadd fordítsam meg ezt a „tételt"": ha nem ismeri meg, nem szereti meg.

— Mennyivel kevesebben ismerhették meg a maguk idejében Mozartékat, mint benneteket!

— Mennyivel kevesebben zárták el a rádiót, vagy a tévét, mondván: „Már megint ezt a borzalmas modernséget közvetítik!"

— Számbelileg kétségtelenül sokkal többen hallgatnak titeket, mint az alkalmanként koncertezgető régieket. No és az is biztos, hogy ma sokkal többen vannak azok, akik — hivatásból, de legalábbis hivatalból — értői a mai zenének.

— Ó, hogyne! Előfordult velem — dicsekvés nélkül mondom —, hogy ezek a zeneértők közös koncerteken tőlem kérdezték meg az én műveimről: Ki követte el ezt a „remekművet"?

— Gondolom, rosszul esik az ilyen „kritika"!

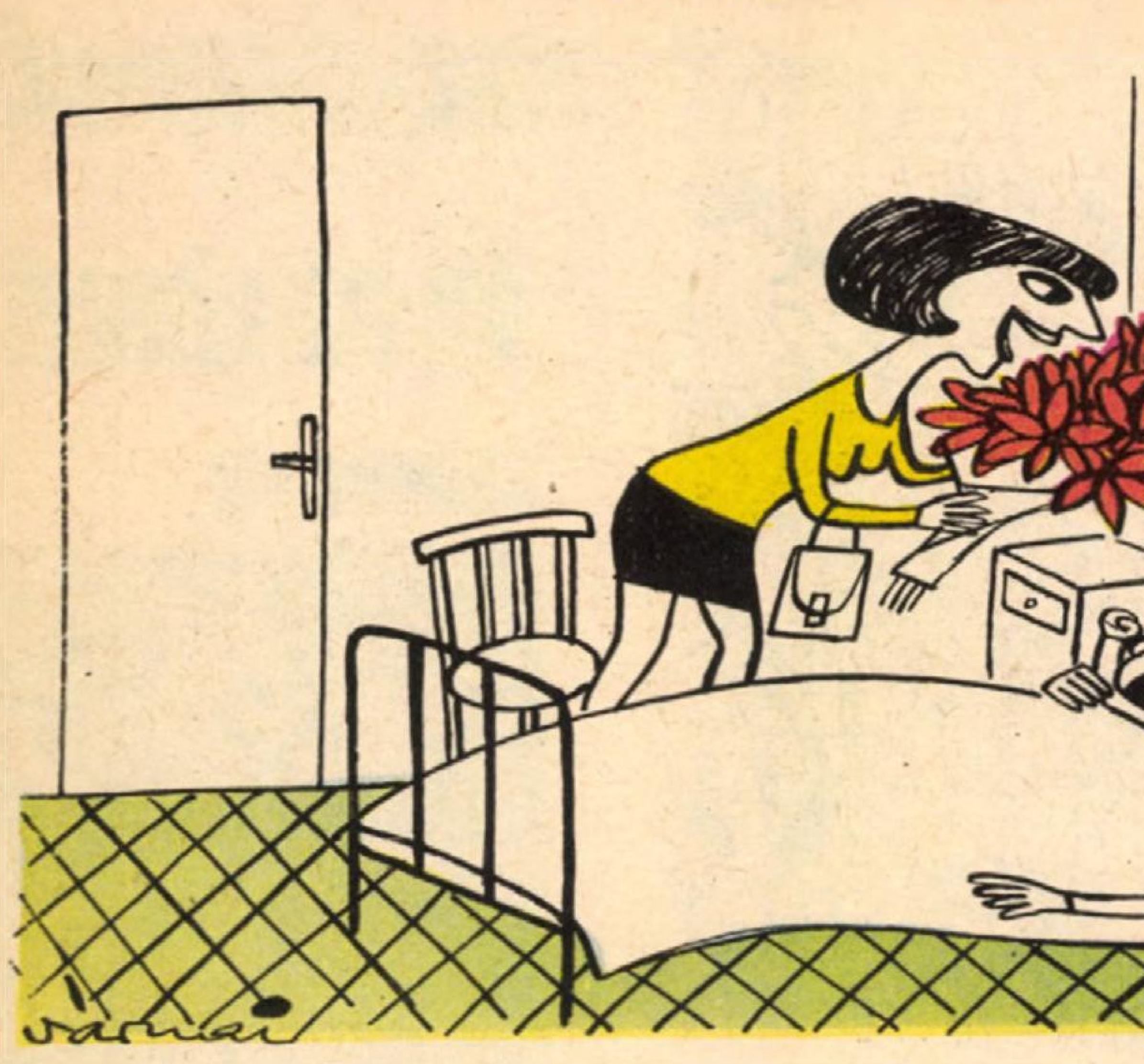
— Nagyon tévedsz, én szeretem ezt a kegyetlen humort, még akkor is, ha rajtam csattan.

— Utólag.

— Nem. Egyidejűleg. Amin utólag mulatok talán, annak gyötrelmeit nemigen fogom elfelejteni soha. Volt egy emlékezetes esetem a hatvanas évek elején, a Petőfi Színházban, ahol a magyar musical-színházat szerettük volna megteremteni. Én, mint zenei vezető, Brecht Koldusoperáját dirigáltam esténként, azaz egyik este — hogy, hogy nem — megfeledkeztem az előadásról, s nem dirigáltam. Éjfél körül riadtam föl legszebb álmomból, mert belém hasított a tudat, hogy „jaj, nekem!" Lelki szemeim előtt megjelent a közönség, amely csalódottan távozik az elmaradt előadásról; a színészek és a színház vezetői, akik elátkoznak engem és... és csak azt sajnáltam, hogy nem japánnak születtem, akiknél hasonló esetben egyszerű a megoldás: harakirit követnek el. Én azonban csak álmatlanul vergődtem és elhatároztam, lemondok az állásomról. Teljes letargiában öltöztem, fogalmaztam magamban az önkritikát, s már épp indulni készültem otthonról, amikor szólt a telefon. Egy ismerősöm jelentkezett, akinek én adtam jegyet az esti előadásra. Azt köszönte meg és gratulált a „vezénylésem"-hez. Ebből a telefonból tudtam meg, hogy nem maradt el az előadás. Később azt is megtudtam, hogy kedves karmester kollégám, Nagy Ferenc ugrott be helyettem, s az előadás a legkisebb zökkenő nélkül lement. Csak én zökkentem ki magamból annyira, hogy máig sem tudok olyan igazán nevetni rajta.

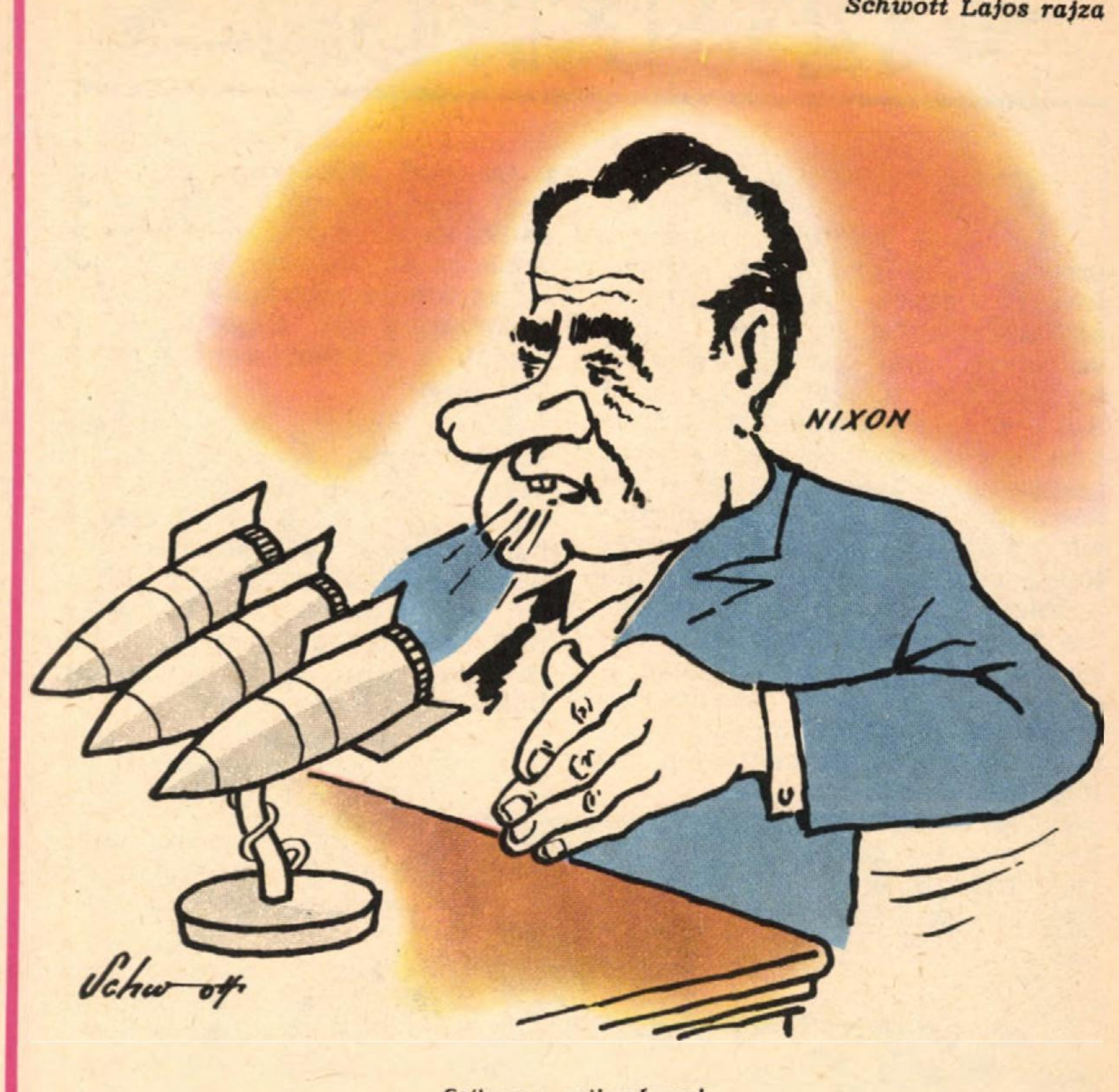
Sólyom László

TELJES EGYENJOGÚSÁG

SAJTÓKONFERENCIA

Schwott Lajos rajza

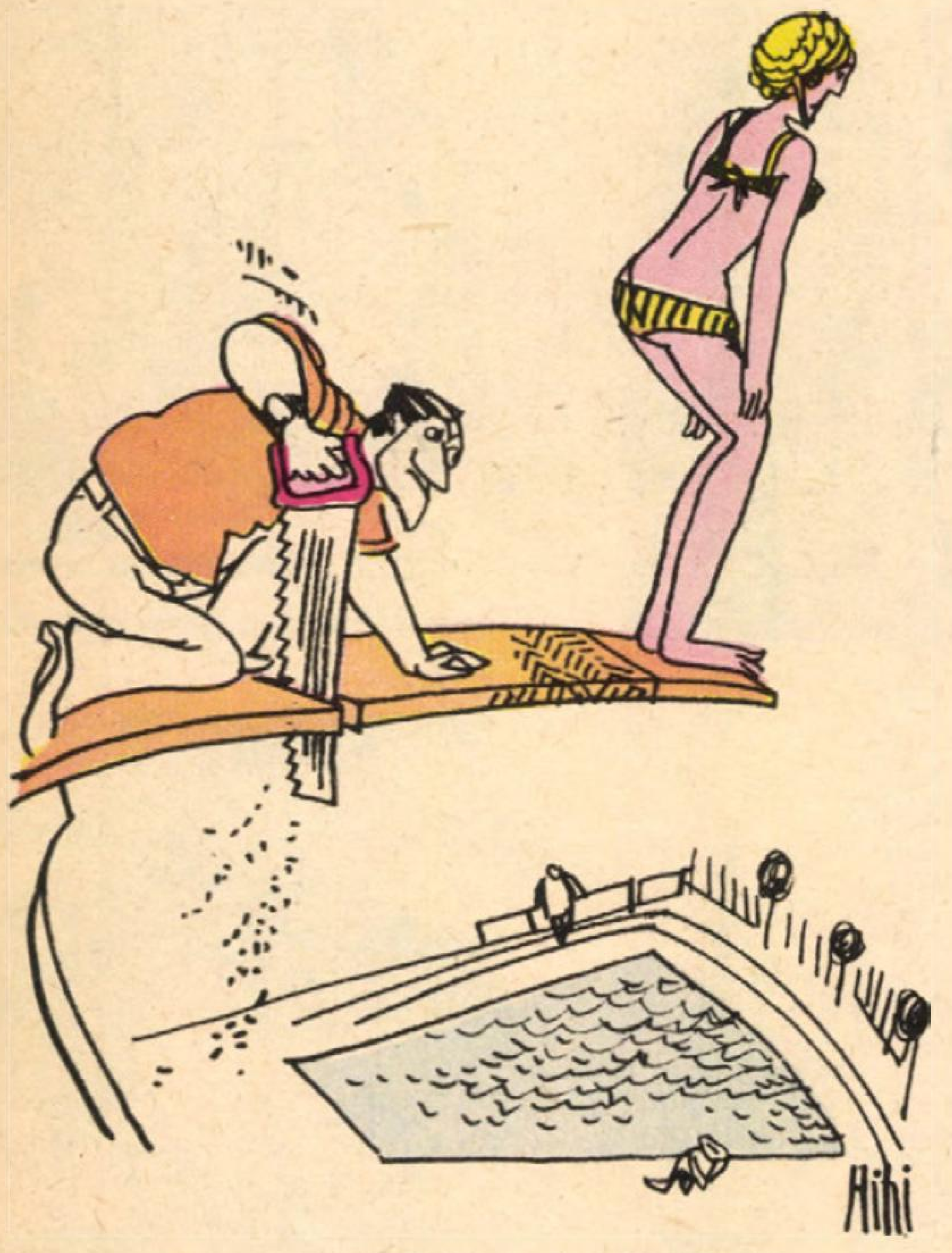

Stílusos mikrofonok

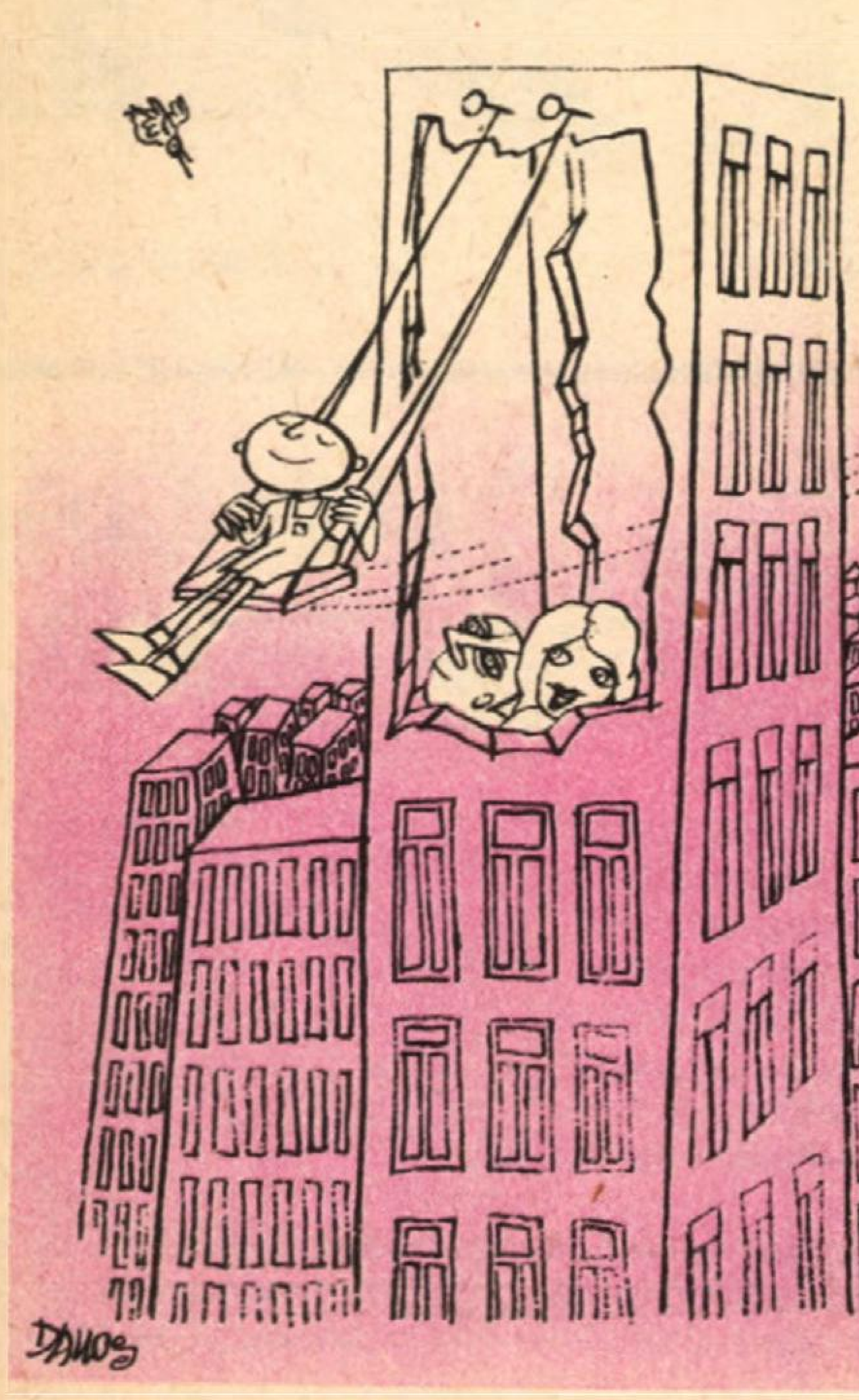
EGY KÉNYELMETLEN SZÉK

Az AP-hírügynökség jelenti az amerikai Moundsville-ből, hogy Nyugat-Virginia állam kormánya elhatározta: eladja az állam tulajdonában levő villamosszéket. Mivel az államban már emberemlékezet óta nem volt kivégzés, úgy gondolták, hogy fölösleges fényűzés villamosszéket tartani, amikor pénzzé lehet tenni, s a befolyt összeget szociális célokra lehet fordítani. Az alig használt villamosszék különben kifogástalanul működik és szobadísznek is megfelel. Az árát még nem hozták nyilvánosságra, valószínűleg csak igényes érdeklődővel közlik.

GYÁVA MŰUGRÓ

MINDENT A GYEREKÉRT!

ÁLOMGYÁR

Fél lábon álldogáltam a jupiterlámpák mögött, a gyomrom páternosztert játszott. Brezina Rudi életem főművét forgatta. Egy húsz másodperces reklámfilmet, amelyben a gébicsi Behemót Művek coloratroszkópjának jó tulajdonságait tártuk a közönség elé, magas művészi szinten, szélesvásznon és eredeti színekben. Ehhez a filmhez alkottam remekbe egy költeményt, szerény juttatás fejében. Ingyen is megcsináltam volna, mert nem csak kenyérrel él az ember és a művészi alázat kvázi velem született.

Brezina Rudi kitett magáért. A húsz másodperces reklámfilmbe is sikerült belopnia a maradandóság elemét. Mesteri képsorokban mutatta be, mily sanyarú volt az emberi nem sorsa, amíg a gébicsi Behemót Művek coloratroszkópja meg nem jelent a piacon, sőt azt is sejteni engedte, hogy a nagy elemi és történelmi katasztrófák tulajdonképpen elkerülhetők lettek volna a gébicsi Behemót Művek coloratroszkópjának segítségével.

A filmet Leonard Bernstein külön e célra komponált muzsikája festette alá, a philadelphiai filharmonikusok interpretálásában. Hannibált Burt Lancaster, Dzsingisz kánt Maurice Chevalier alakította, Kleopátrát pedig — megrázó elmélyüléssel — Vittorio Gassman.

Kilincs Géza, a gébicsi Behemót Művek propagandafőnöke, ott szorongott velem a jupiterlámpák alatt.

— Ügyes fiú ez a Brezina — mondta. — Most már nem is bánom, hogy a Frici lemondta.

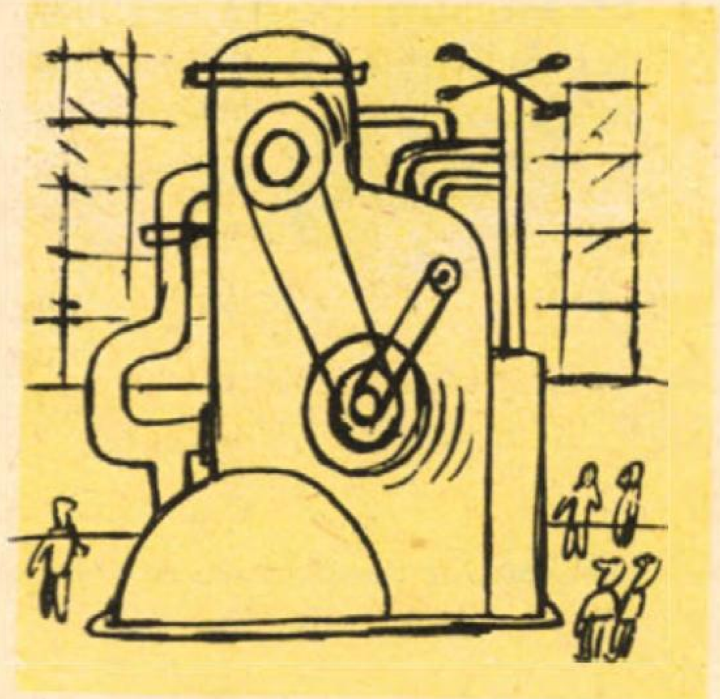
— Frici? — kérdeztem nagy tisztelettel. — Milyen Frici?

— Hát a Fellini Frici — mondta Kilincs Géza. — Tehetséges ember. Kár, hogy aprópénzre váltja magát. Na, álljunk le, álljunk le.

A reflektorok kialudtak, Kilincs Géza bement a díszletbe.

— Hát kérem — mondta. — Nagyjából elégedett vagyok. Giordano Bruno máglyájára majd rádobunk még pár lapáttal. Bábel tornyát pedig kérem harminc emelettel magasabbra. A Hannibál-jelenet azonban bágyadt. Több elefántot, elvtársak, több elefántot. Legalább hatszáz elefántra van szükségem. Az állatokat pepitára kell festeni, a hátukon pedig meztelen táncosnők üljenek. Négerek, kérem. Hatszáz ébenszobor . . .

— De Kilincs úr — mondta gyámoltalanul Brezina Rudi. — Ez rettenetesen megdrágítja a filmet . . .

— Rám bízhatja, Brezina úr — mondta Kilincs Géza. — Mi, gébicsiek sosem voltunk kicsinyes emberek.

— De honnét akasszak le hatszáz néger táncosnőt?

— Nem probléma. Ha ilyen apróságokon megakadtunk volna, sosem fejlesztettük volna világszintre a coloratroszkópunkat. Kölcsönkér hatszáz lányt Ziegfeldéktől és pássz. Addig is, nézzük a finálét.

A húsz másodperces reklámfilm fináléja külön kis csoda volt. Háromszáz lökhajtásos vadászgép süvöltött a Csendes-óceán felett, színes füstbetűkkel írták az ultramarin égboltra a gébicsi Behemót Művek nevét, címét és telefonszámát. Hirtelen ejtőernyők bomlottak ki, három óriási sárga virág a roppant kékség közepén. Bessenyei, Major és Sinkovits ereszkedett alá. Félúton egymásba karoltak és az ég meg az óceán között, messzehangzóan kiáltották az űrbe a költeményt, az én versemet:

„Nem szaladgál mint a falon
a rossz pók,
Ha a háznál van
coloratroszkóp.”

— Kilincs úr — mondtam könnyekig meghatódva —, kapkodni fogják a maguk áruját. Tisztes aggastyánok és gügyögő csecsemők ezrei állnak majd sorban, hogy a gébicsi Behemót Művek coloratroszkópjához jussanak.

— Gondolja? — tűnődött Kilincs Géza. — Na, jöjjön csak . . .

Átbaktattunk az udvaron, be egy roppant hangárba. A szerelőcsarnok közepén ötemeletes gépóriás ketyegett, zümmögött és vibrált.

— Tessék — mondta Kilincs Géza —, ez a coloratroszkóp. Évente maximum kettőt tudunk előállítani. Beneluxék 1982-ig a teljes kapacitásunkat lekötötték.

Megfordult velem a hangár.

— Akkor . . . akkor miért reklámozzák? Minek ez a drága film?

— Csacsikám — mondta Kilincs Géza. — Valahogy el kell költenünk a propagandakeretet.

Kaján ötlet fordult meg a fejemben.

— Kilincs úr — mondtam. — Tegyük fel, hogy ez a reklámfilm nagyszerűen sikerül. Tegyük fel, hogy a pesti mozinézők kezüket-lábukat törik a coloratroszkópért, megrohamozzák rendeléseikkel a gébicsi Behemótot . . .

— Istenkém — mondta Kilincs Géza. — Majdcsak kivédjük valahogyan . . .

Peterdi Pál

SZINKRON

Imádom Bözsit! Nem szégyellem e helyütt is világgá kiáltani: szeretem, szeretem! És így tovább hetvenhétszer, egyek vagyunk, egyet akarunk, egyre vágyunk... Bözsi olyan, mint én... Szereti a természetet, időnként zabolátlanul és fékevesztetten rohan az üde, harmatos mezőkön. Máskor bágyadtan leheveredik egy kerevetre és mozdulatlanul révedezik. Van úgy, hogy falatrengetően harsogtatja lemezjátszóján az olcsó beat-zenét, és nem sokkal később idegbajos lesz a legkisebb zajtól. Néha beleragad a szentimentalizmus szirupjába, hogy hamarosan cinikusan nevessen azon, amin nemrégen ellágyult.

Bözsi minden hangulatváltozása örömteli felfedezésem volt. Íme, itt van az a nő, akinek az élet minden hullámhosszára van

antennája, ő a forró jég, a hideg parázs, a savanyú méz, az édes ecet. Íme, mi sem bizonyítja jobban heves indulataimat: költői képeket keresek annak illusztrálására, hogy Bözsi iránti emésztő szerelmem nem gyorsan lobbanó fellángolás, hanem a rokonlelkek páratlan találkozása. Még a kezét sem fogtam meg, amikor már tudtam, hogy ő az énem másik fele, ő az, akivel együtt sírunk, együtt nevetünk, kézen fogva rohanunk és egymás mellett pihegünk.

Az elmondottakból, azt hiszem, kiderült: úgy döntöttem, hogy vagy Bözsi, vagy az örök magány.

Éjszakákon át sétálgattunk és örömmel fedeztük fel egymásban a csodálatos hasonlóságokat. Egyszerre kezdtünk bele egy csacska melódiába, egyszerre szomjaztunk meg: hideg sörre vagy forró csókra.

Okszerű következmény, hogy egy ilyen egymást felfedező éjszaka után, több órán át toporogtunk az anyakönyvi hivatal előtt és az ámuló anyakönyvvezetőnek a kabátját sem engedtük levenni, amíg ki nem mondta a holtomiglant.

Ma is állítom, hogy kitűnően választottunk. A válóperes bíró előtt is vallom, hogy Bözsi ugyanolyan, mint én. Egyszer rohan, máskor mozdulatlanul ül órák hosszat, kacag és mindjárt sír, egyik pillanatban méltóságteljes, mint egy hegység, majd csacska, mint a kövek között bukdácsoló hegyi patak...

Szóval pontosan olyan, mint én.

És mégis a válóperes bírónál végződött ez a megismételhetetlen, óriási és örök szerelem. Az ok: egy aprócska, jelentéktelen hiba volt.

Bözsi akkor kacagott, amikor én sírtam. Akkor rángatott kézen fogva, neki a végtelen mezőnek, amikor én hanyatt fekve a futó felhőket vizsgálgattam. Akkor dübörögtette az Omega-lemezt, amikor én a halk szavú Kosztolányi dallamos sorain merengtem. Ha lázadtam, ő megbékélt és ezek után természetes, hogy megnyugvásaim idején ő háborgott.

Fájdalmas szakításunknak egy életre szóló tanulsága volt: hiába vagyunk egyformák, ha nem tudjuk magunkat szinkronba hozni, egy fületlen gombot sem ér a házasságunk. Nincs az a szerelem, amely arra kényszeríthet, hogy akkor vihogjak, amikor sírni volna kedvem. Menjen a Bözsi a Bajazzóhoz...

Lili az egészen más. Vele mindenben különbözünk, és szerelmünknek tartalmat ad, hogy örökké veszekszünk, gyúrjuk, marjuk egymást és naponta van okunk a boldog békülésre.

Lili az igazi, döbbentem rá egy hajnali kibékülés után, az anyakönyvi hivatal nyitására várva.

Akkor még nem is sejtettem, hogy hamarosan mindenben egyetért majd velem: ha sírok, velem bömböl, ha nevetek, hivatalból velem vihog, ha futok, kötelességszerűen utánam lohol...

A ménkő csapjon bele ebbe az unalmas szinkronba...

Ősz Ferenc

ESTI KOCOGAS

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: Mi az abszolút könnyelműség?

Balázs-Piri Balázs:

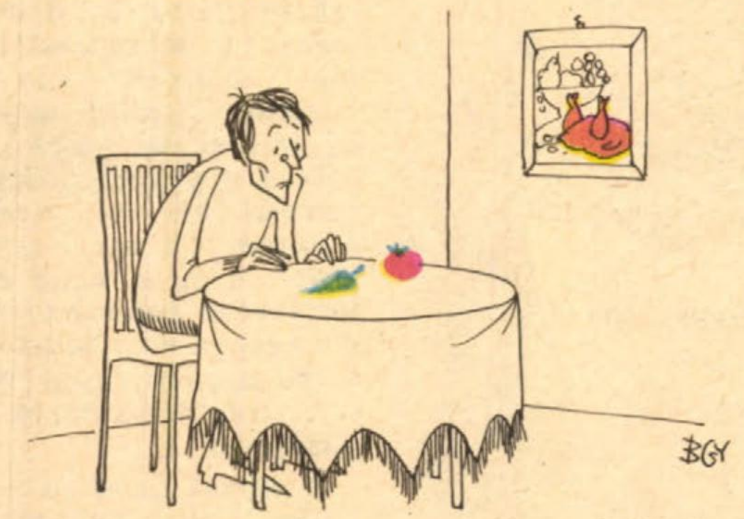
– Beat-hangversenyre menni füldugó nélkül.

Szűr-Szabó József:

– A fejesugrás.

Brenner György:

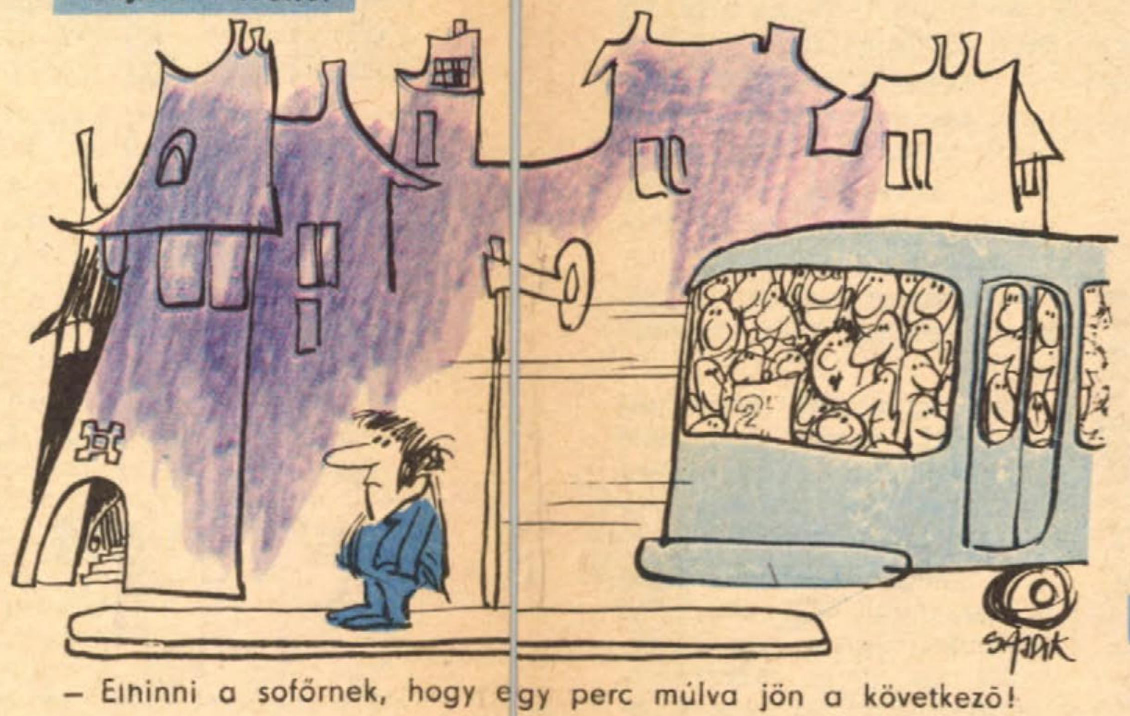
– Primőr szezonban vegetáriánusnak lenni.

Dallos Jenő:

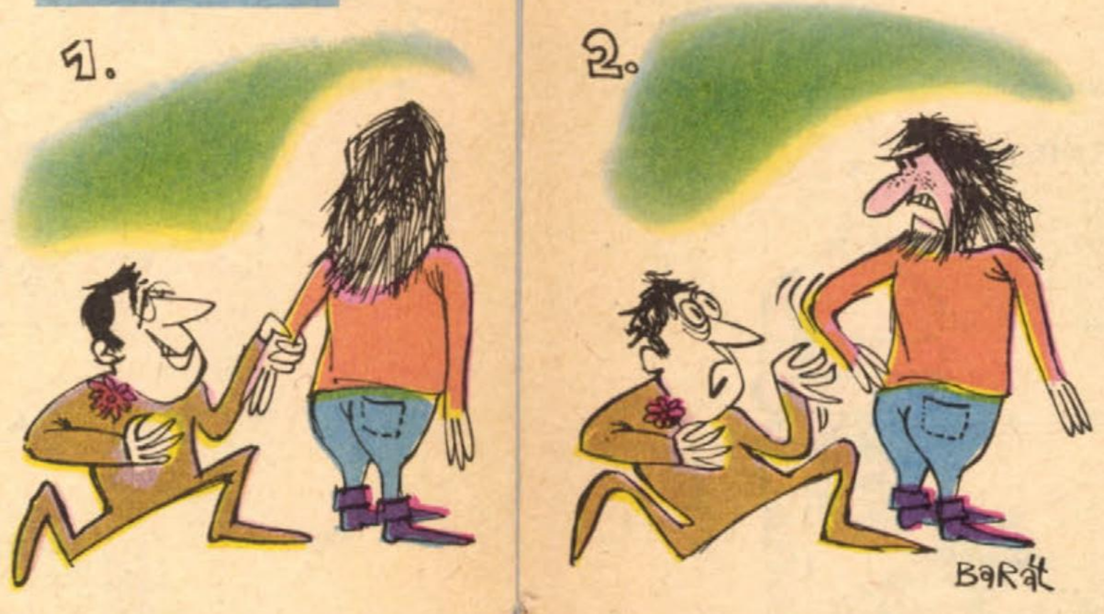
– Kiküldetési napidíjból felhívni egy call girl-t.

Sajdik Ferenc:

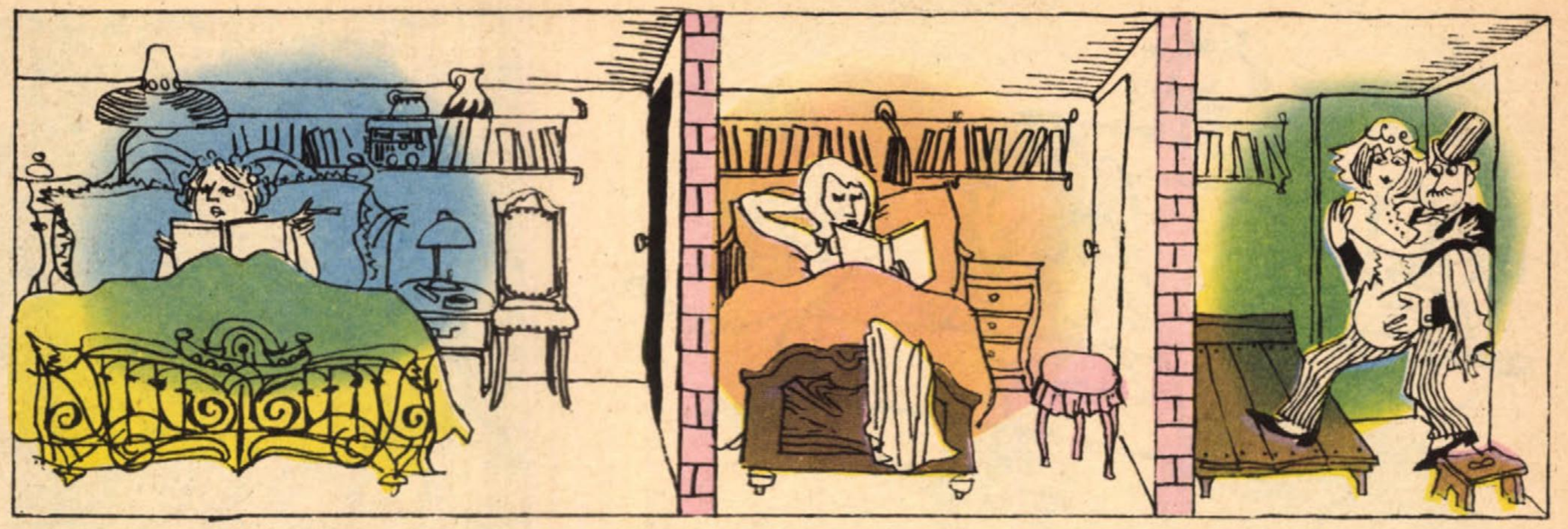
– Elhinni a sofőrnek, hogy egy perc múlva jön a következő!

Barát József:

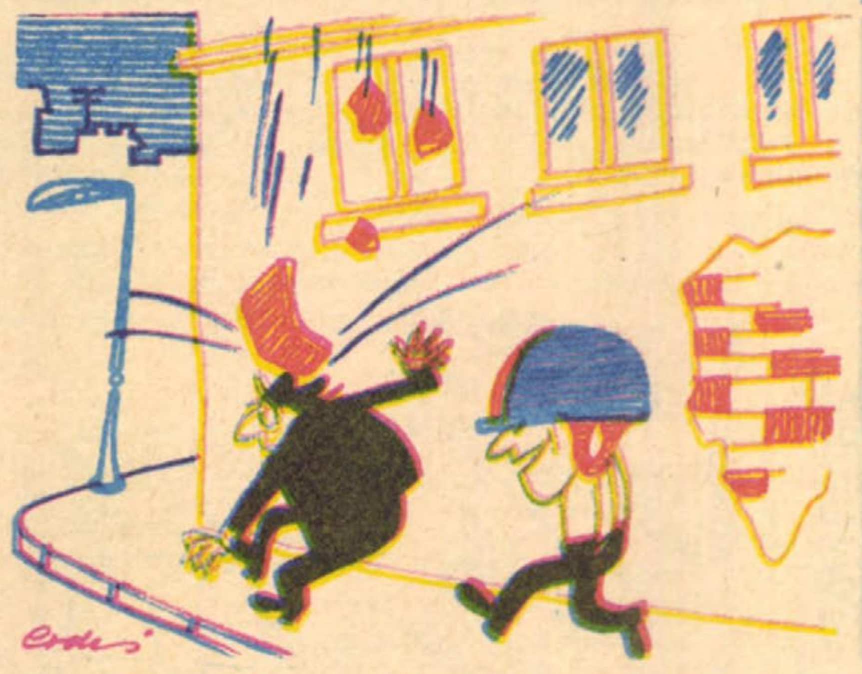
– Első látásra megkérni valakinek a kezét...

Hegedűs István:

– Elvált feleségekkel lakást megosztani...

Erdei Sándor:

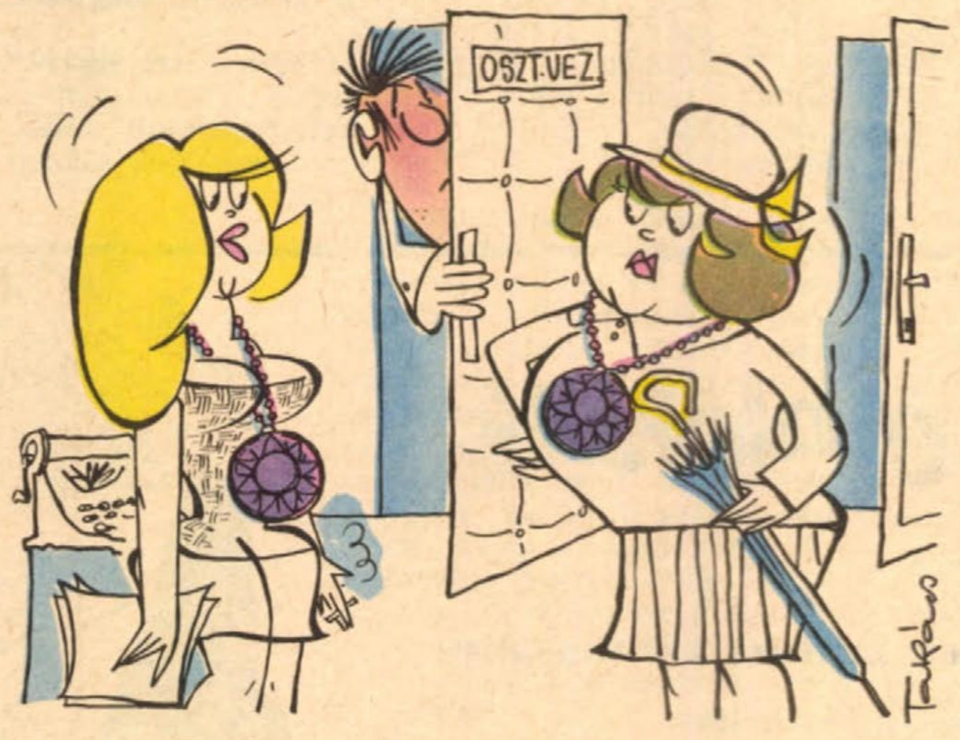
– Pesti utcán szeles időben bukósisak nélkül sétálni.

Fülöp György:

– Hatvanéves korban harmincéves feleségtől elválni egy tizennyolc évesért.

Takács Imre:

– Ugyanazt az ajándékot venni a titkárnőnek és a feleségnek.

Vasvári Anna:

– Öröklakáson kívül libamájat is vásárolni.

ÖSSZEKÖTTETÉS

Droznicsek Árpád fáradtan ébredt és alig várta már, hogy megihasson egy kávét. Határozott mozdulattal nyitott be a körúti presszóba. A pénztárnál megváltotta a blokkját és odaadta a szőke kávéfőzőnőnek:

— Kedvesem, főzzön nekem egy jó duplát. Adjon bele apait-anyait. Nem szeretnék csalódni magában. Ha olyan vacak kávét tesz elém, mint a többi vendégnek, keservesen megjárja. Figyelmeztetem, hogy a központjuk igazgatójával annak idején együtt fociztunk a fáskörben...

Az eszpresszóból felfrissülten, elégedetten lépett ki az utcára. Nagyot lélegzett a jázmin illatú tavaszi levegőből. A sarki újságárus előtt megállt és szigorúan rádörrent:

— Adjon egy reggeli lapot. De ne gyűröttet! Ragaszkodom hozzá, hogy a szedés olvasható legyen. Halovány, selejtes példányt nem fogadok el. Azonkívül szeretném, ha minél kevesebb rossz hír lenne benne. Mellékesen jegyzem meg: a lap felelős szerkesztője anyai ágon az unokabátyám. Csak egy szavamba kerül és... Nem szeretnék magának kellemetlen perceket szerezni...

Büszkén vágta zsebre a gyönyörű példányt és elsétált a bemutató mozihoz. A pénztáros kisasszony épp egy halványkék gyermekfőkötőt horgolt. Droznicsek erélyesen megkocogtatta az üvegablakot:

— Kérek egy jegyet a mostani előadásra. Figyelmeztetem, hogy csak a bal oldali zsöllye tizedik sor kilences székét fogadom el. Ne mondja, hogy azt már eladta, mert tudom, hogy ez a hely félre van téve protokoll vendégeknek. Ne beszéljen mellé, ide azt a jegyet! Ha nem tudná, az ön főnökével együtt voltunk kisdobosok Zalaszentgróton. Majd tolmácsolja kézcsókomat a kedves feleségének. Most már ide azt a jegyet!

Mozi után, hogy levezesse a film okozta izgalmat, rá akart gyújtani. Szájába tett egy cigarettát, de hiába keresgélt a zsebében. Gyorsan benyitott a szomszéd trafikba. Jelentőségteljesen nézett a trafikosnőre:

— Kérek egy doboz gyufát, de akármilyent nem fogadok el. Gusztusos legyen a doboz, színültig legyen töltve. Az sem mindegy, hogy milyen címke van rajta. Vegye tudomásul, hogy a dohányelosztó alkirendeltségének vezetője a legjobb cimborám. Nem árt, ha egy kicsit elgondolkozik ezen és mindezek figyelembevételével szolgál ki.

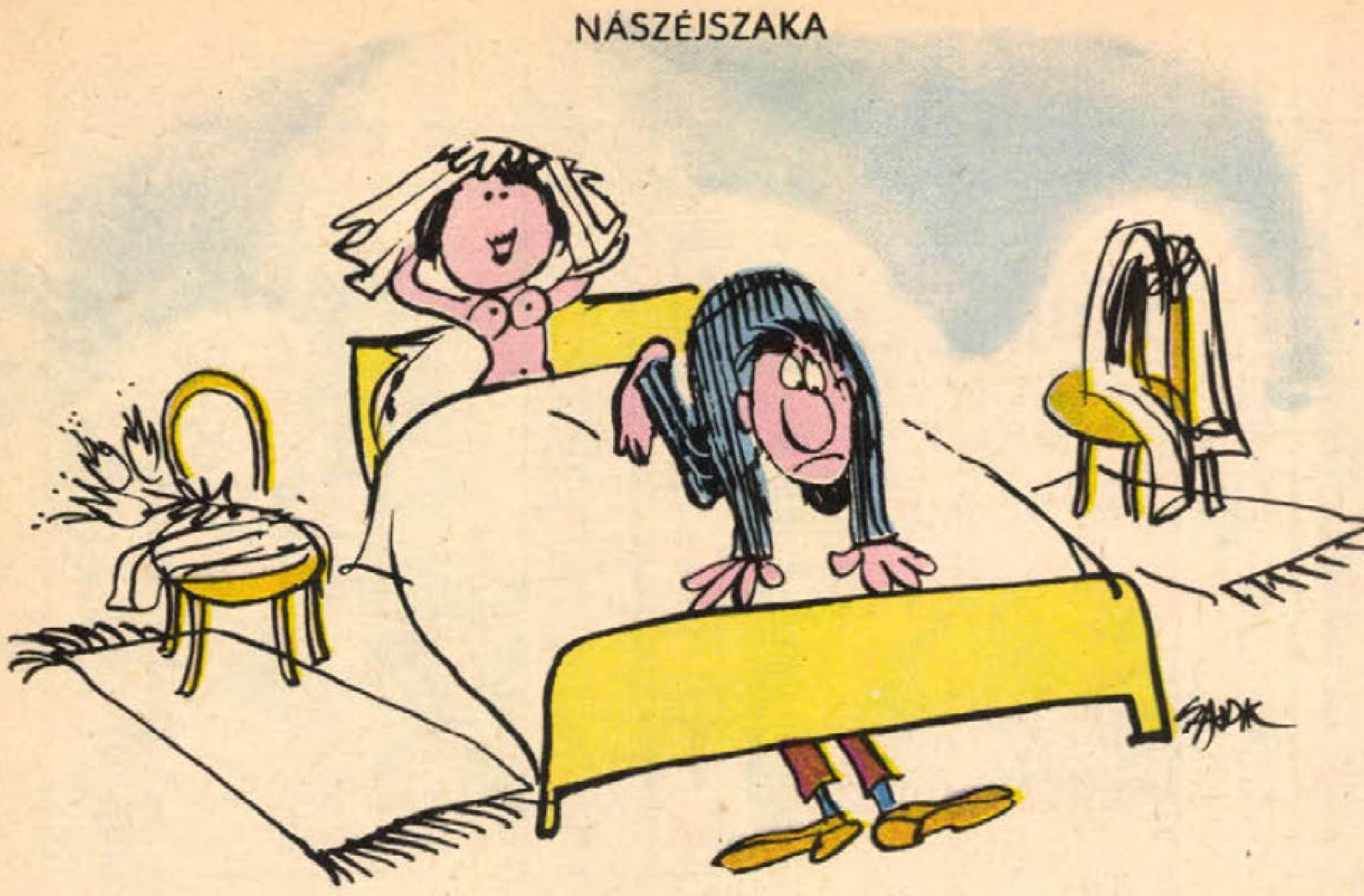
Már régen elharangozták a delet, mikor farkaséhesen betért egy budai kertvendéglőbe. Fejedelmi mozdulattal intette magához a pincért:

— Hozzon egy jó zöldséglevest, sok csigatésztával, sárgarépa ne legyen benne, fehér répa viszont annál több. Hozzon utána egy gyönyörű adag vadas marhát, de vajpuhán. Szeretném, ha nem kellene panaszt tennem a kiszolgálás ellen a központ vezetőjénél, Zebergényi kartársnál, akivel együtt jártam a Barcsai Gimnáziumba és rengeteget súgtam neki a matematikaórákon.

— Kikérem magamnak! Matekból mindig színjeles voltam Miskolcon, ahol a gimnáziumi tanulmányaimat végeztem. Magával én soha nem jártam együtt iskolába. Egyébként Zebergényi vagyok a központból. Azazhogy ma este itt dolgozom. Tudja, nekem is jól jön egy kis mellékes...

Galambos Szilveszter

NÁSZÉJSZAKA

– Ne törődj vele, szívem, még az első házasságomból maradt itt...

MINDENT A VEVŐÉRT

– Tessék parancsolni. Ez itt a panaszfal!...

takarítónő dömping

A Mindegy Milyen Művek Teljesen Mindegy Osztályán dolgozik vezető beosztásban Olala Lajos barátom, s a napokban a munkaidő vége felé meglátogattam.

Hanem ahogy beléptem hozzá, tátva maradt a szám! Azt hittem, hogy az őt éppen most rendkívül foglalkoztató sipuluszok és antisipuluszok replikációs rezgéseinek utóhatásával foglalkozik, s e helyett partvist húzogatott a földön, hogy a közvetlen helyettese által tartott szemétlapátot mindenféle hulladékkal töltse meg. Az osztályvezetője meg nagyban pókhálózott, míg a helyettese a kilincset dörgölte roppant buzgalommal.

S még a nagyon rátarti titkárnő, Sótlan Micike sem kávét főzött, hanem a hamutartóból borogatta ki a csikkeket, közben hirtelen felvisított: „Kartársak, ki a soros ma a mosdóban?"

Aztán mindent megértettem, s mondtam a barátomnak:

— Persze, szegény fiú, nem kaptok takarítónőt, szerencsére nálunk egy régimódi, 70 éves néni szorgoskodik, aki azt hiszi, nem jut a mennyországba, ha nem áll helyt becsülettel.

Lajos eloszlatta tévedésemet.

— Szó sincs róla, öt takarítónőnk van.

Bambán bámultam rá.

— Hát akkor?

A takarítónőnek felcsapott észember tovább pergette a szót.

— Nézd, persze hogy nehéz takarítónőt kapni, de a mi feltételeink mellett azért könnyen sikerült.

Az agyam még mindig szárazon kattogott, barátomat ez nem feszélyezte.

— Nekünk ugyanis nem azért kell öt takarítónő, hogy takarítson, hanem, hogy az egy személyre eső bérátlagot lecsökkentse. A többi osztályt már a lapos guta kerülgette, valamit tenni kellett.

Lajos így fejezte be a tájékoztatót.

— És ez a kis mozgás nem is árt, afféle munkahelyi testedzésnek vesszük.

— Igen, igen — húzogattam a szájam szélét —, de hogy egyáltalán be se járjanak!

Nem késett a magyarázattal.

— Elvégre azért sikerült felvennünk őket, mert nem kell bejárniuk. Amellett egy inspekciós takarítónő mindennap bejön, az blokkol a többi helyett is és ellenőrzi, mit végeztünk. Ma például a Keszkenős néni a soros.

— Sehol sem látok olyan néniszerűséget.

— Érthető, most a fogadószobában kötöget, de nézd csak, már jön is.

Egy kövérkés asszonyság gurult elénk. Lajos tisztelettel köszöntötte.

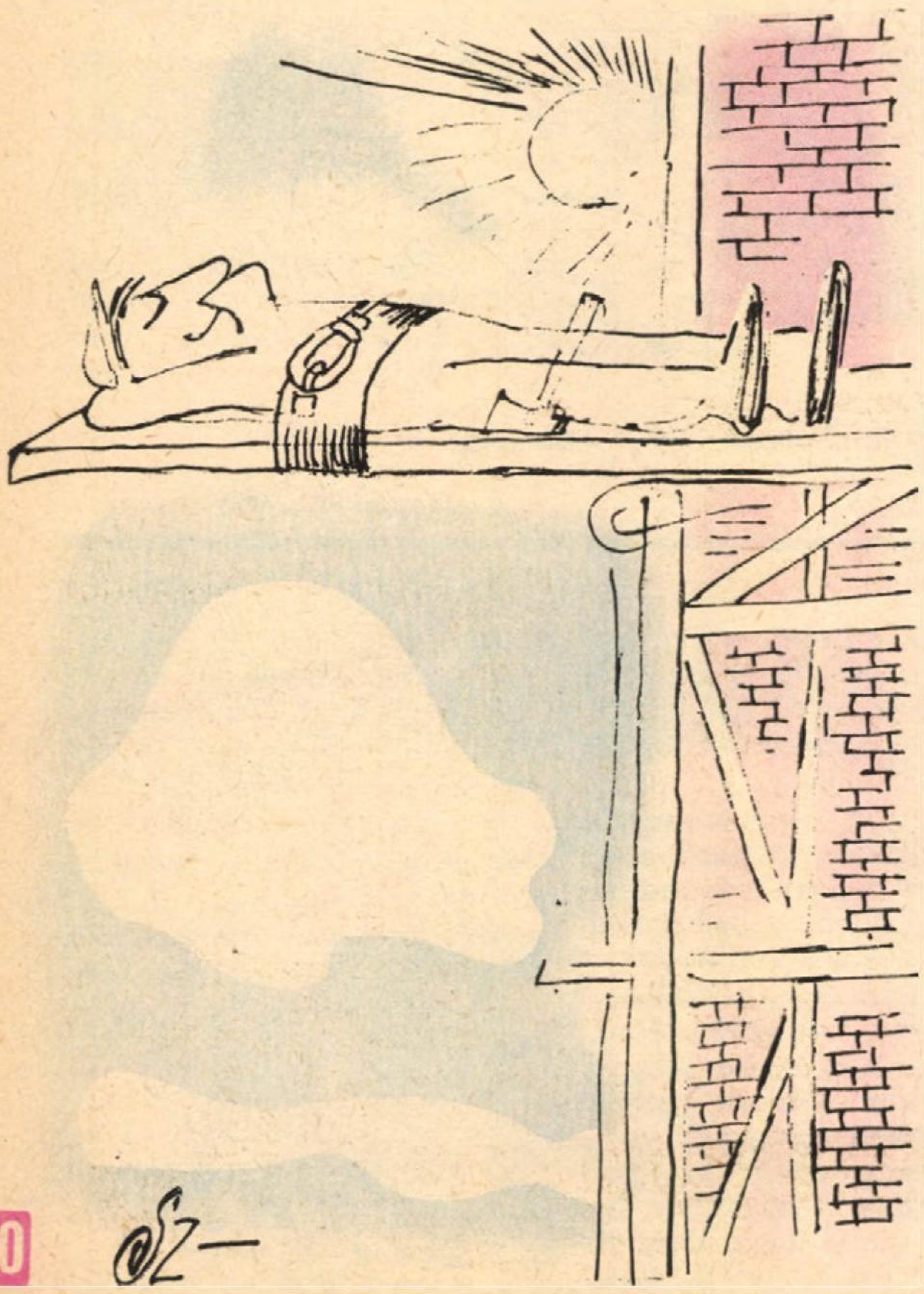
— Kezitcsókolom, Keszkenős mami. Már megvagyunk.

Az ügyeletes kimérten bólintott, majd homlokát összeráncolva, ujját végighúzta egy-két asztalon. Végül zsörtölődve pöfögte:

— Aztán remélem, nem a szőnyegek alá söprik a szemetet. Jöhet egy ellenőrzés és nem szeretném, ha maguk miatt nem kapnánk prémiumot.

Nagy S. József

NE DOLGOZZUNK VÉDŐÖV NÉLKÜL

emlékek

I

NEM KELLETT A MANDÁTUM!

Volt idő: a képviselőket
„Több irányból" szedték elő,
Így támadt az ötlet: legyen
Hegedűs Gyula képviselő.

Ám a kitűnő színművész
Az ötlet ellen is föllázadt:
„Nem óhajtom a Tisztelt Házat —
Inkább örülnék tíz telt háznak!"

II

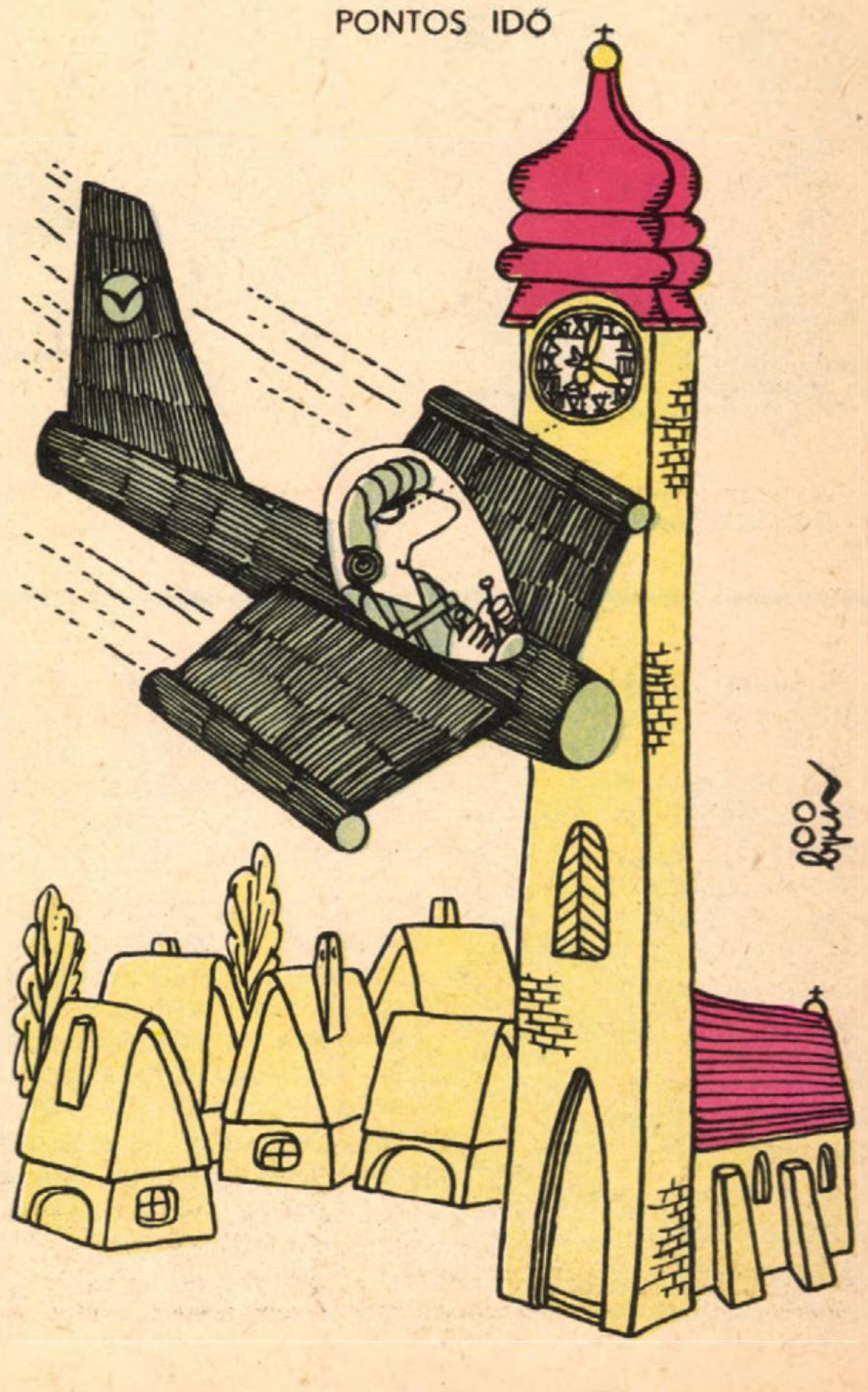
„MAGYAR IGAZSÁG PÁRIZSBAN"

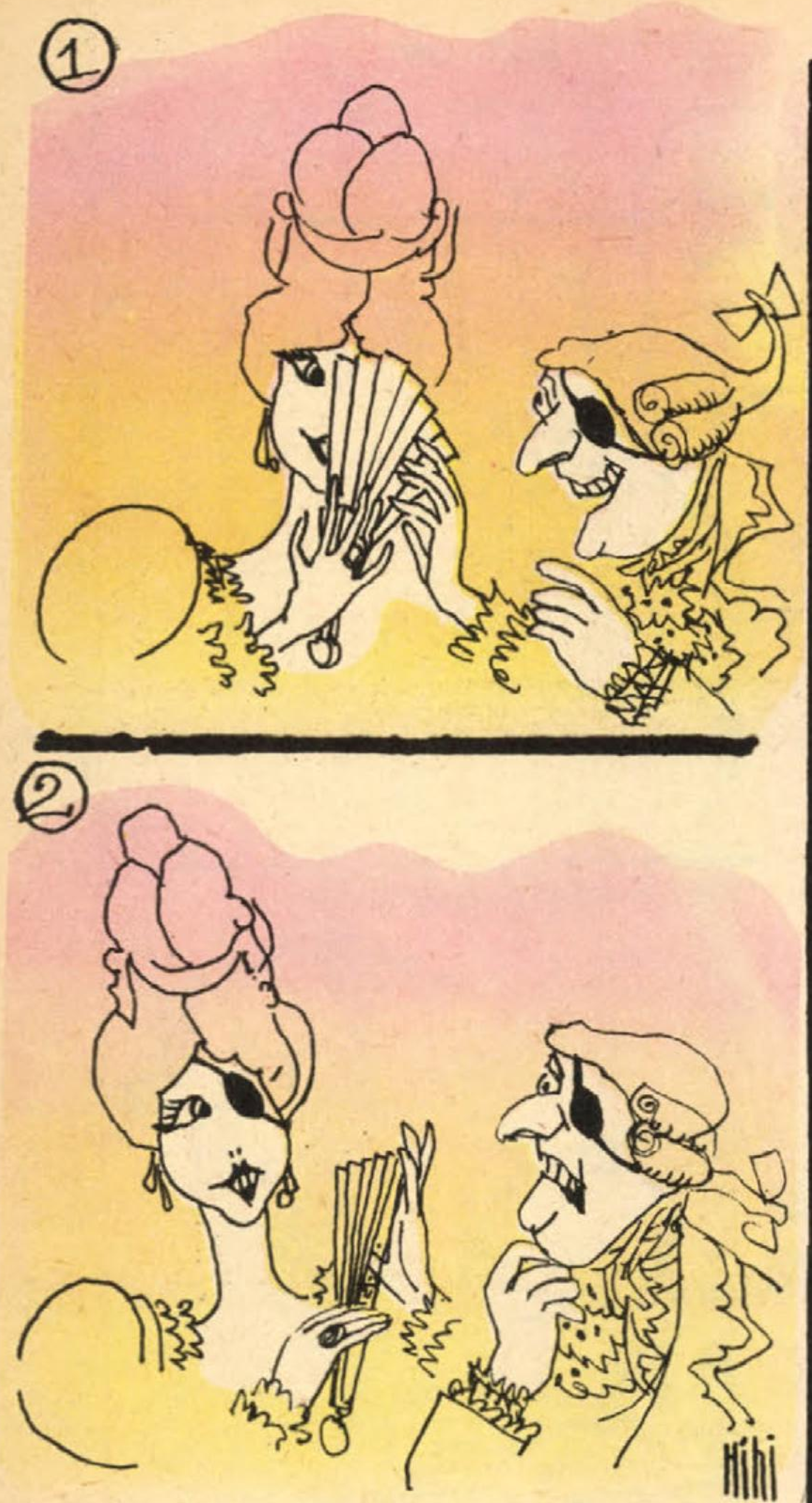
E nagy vers második strófája:
Négy sor, két rím, de — büszkeségem!
Mert Ady Endre aranytolla írta
Ifjan, Párizsban, szép tavaszi fényben:

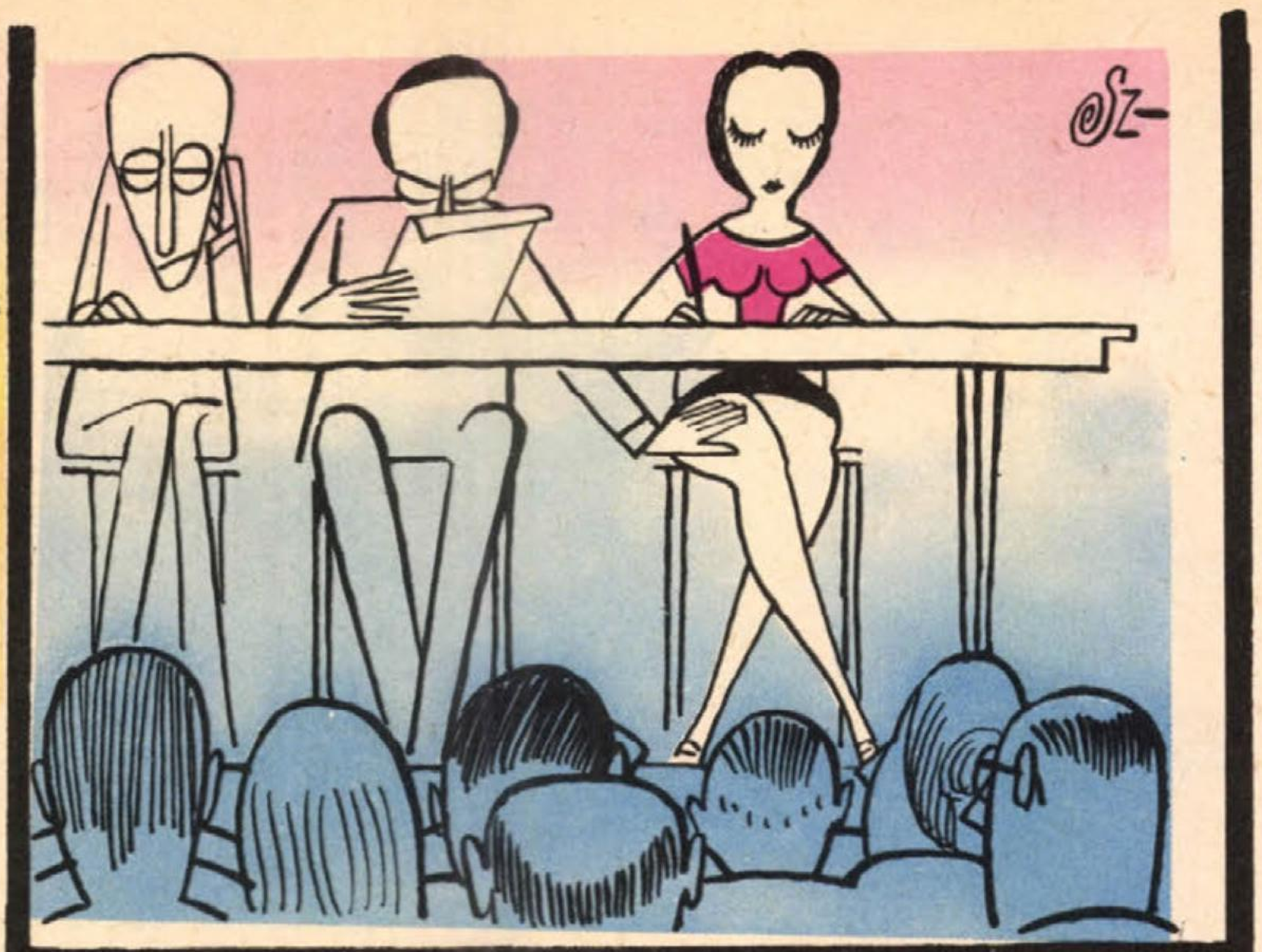
„Piros rózsás volt a kalapja
— Dalolta volna Farkas Imre —
S így lett volna e nő alkalmas
Emlékezésre, rímre"

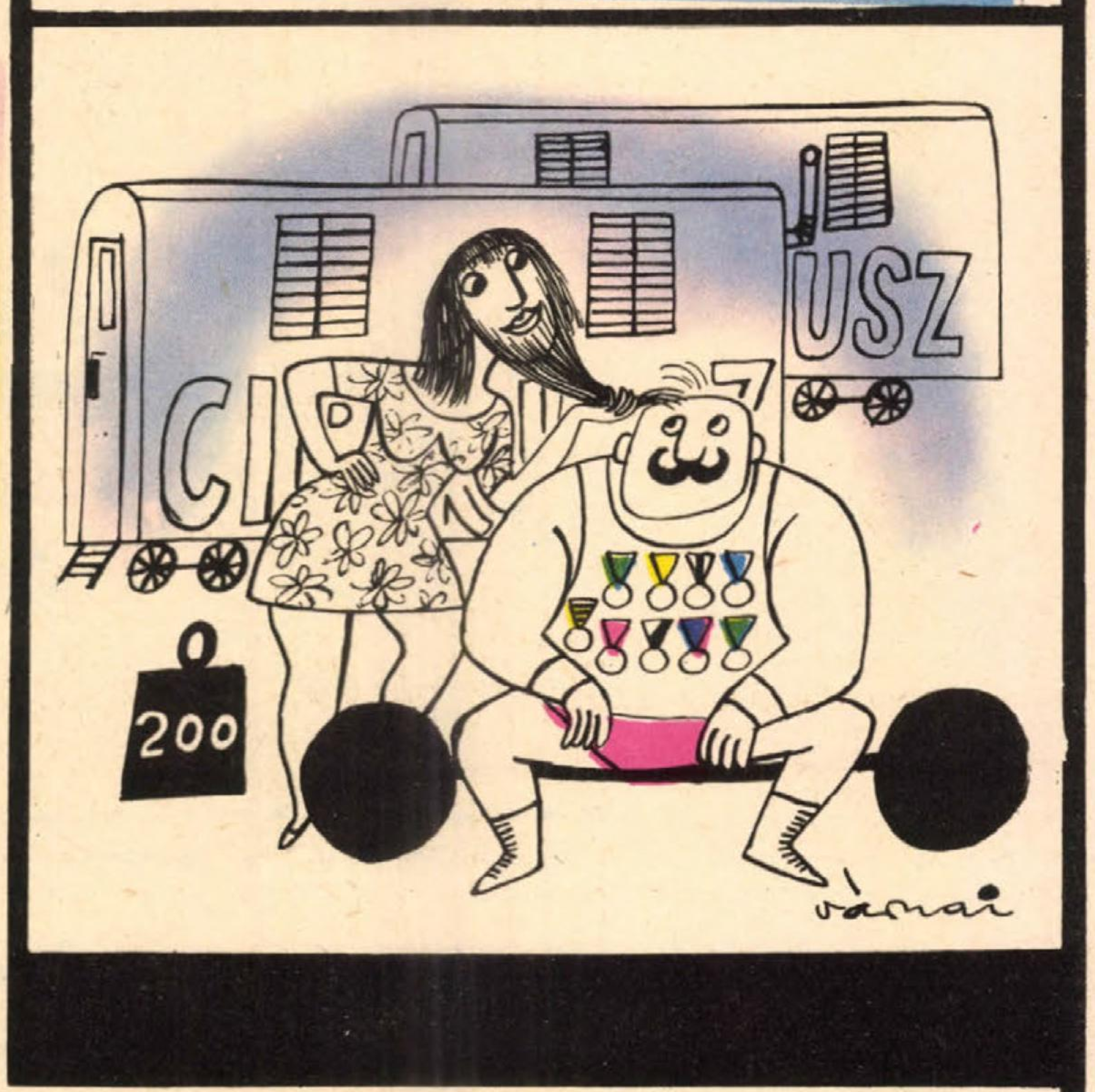
Farkas Imre

PONTOS IDŐ

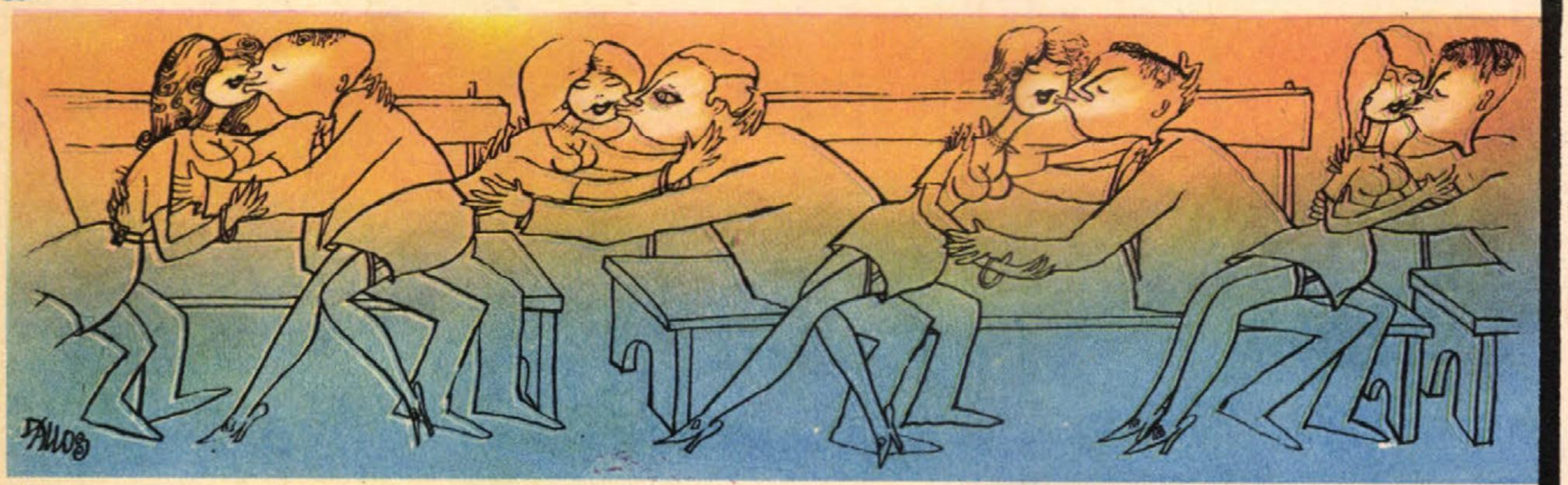

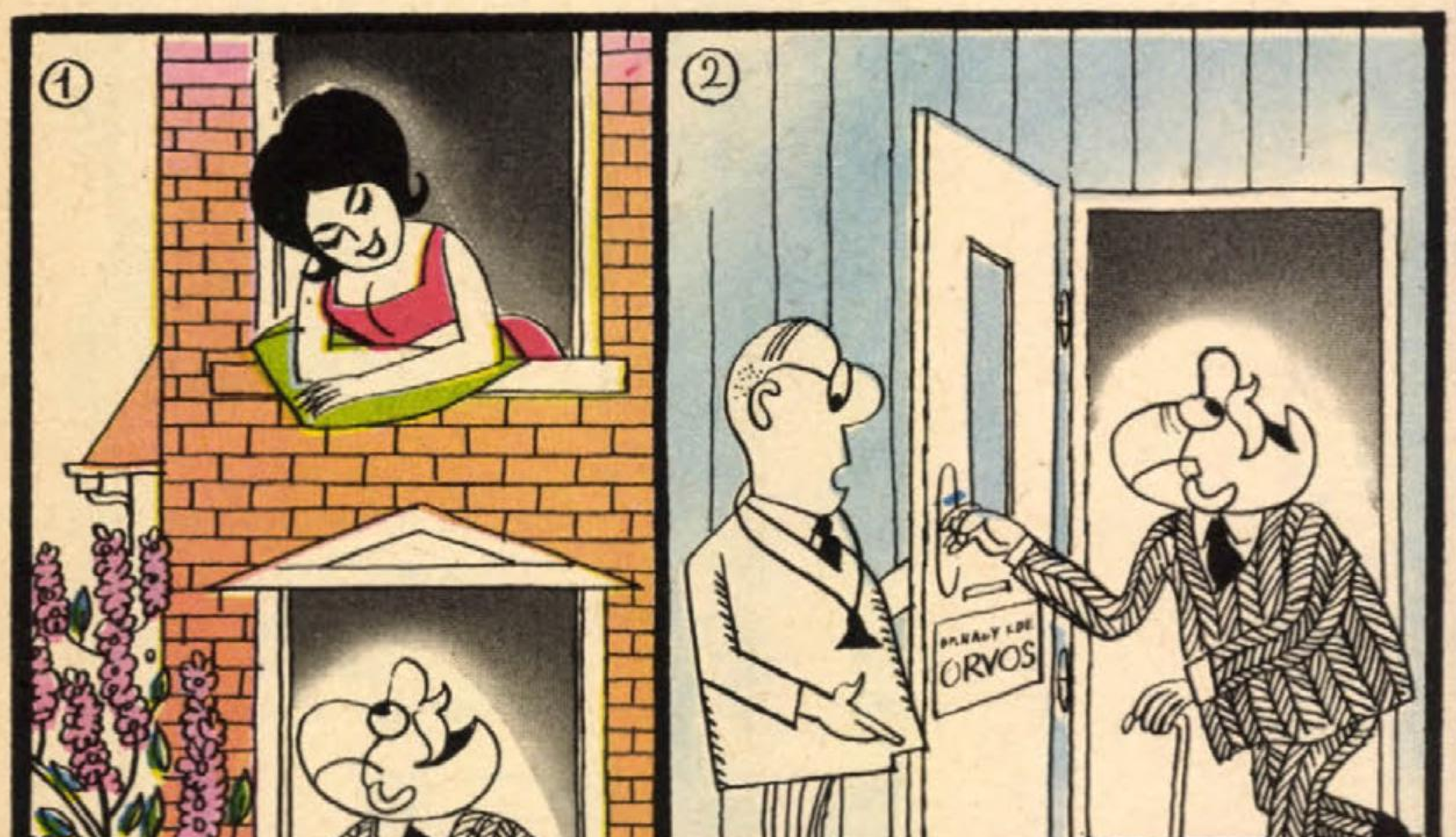

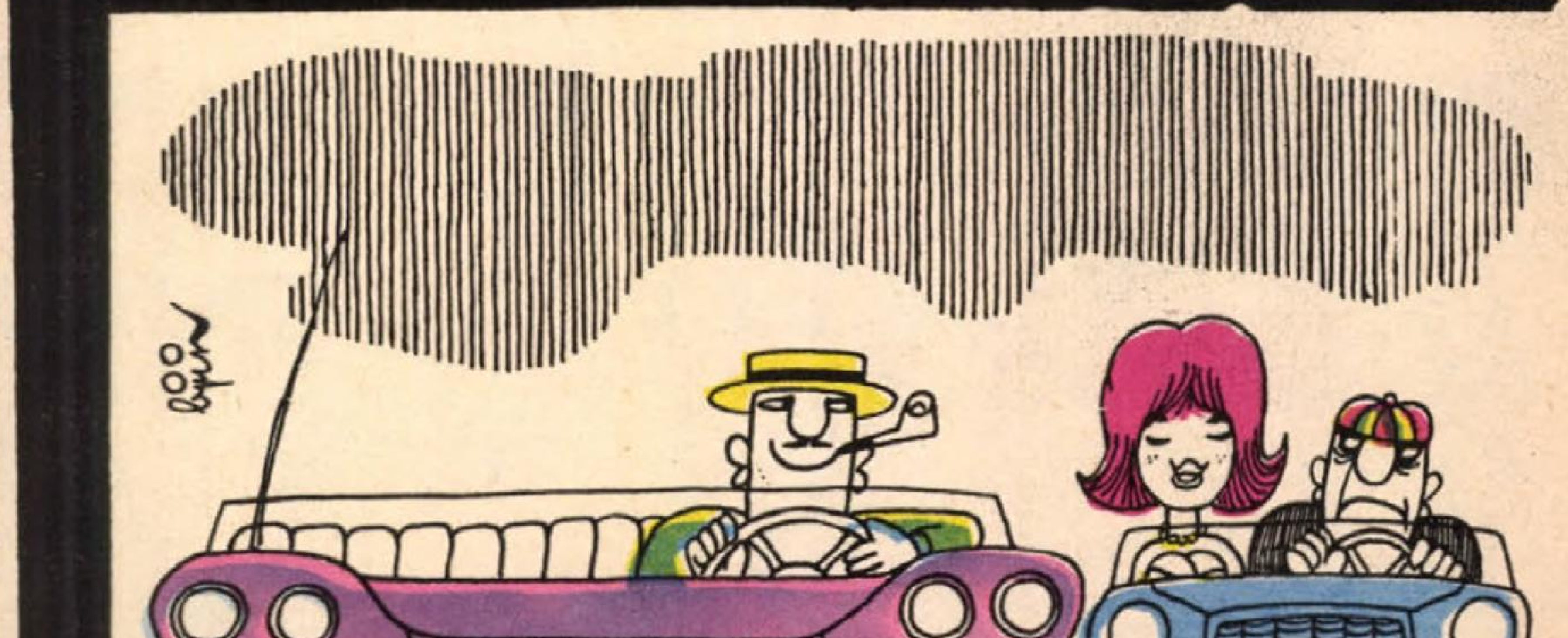

FLÖRT

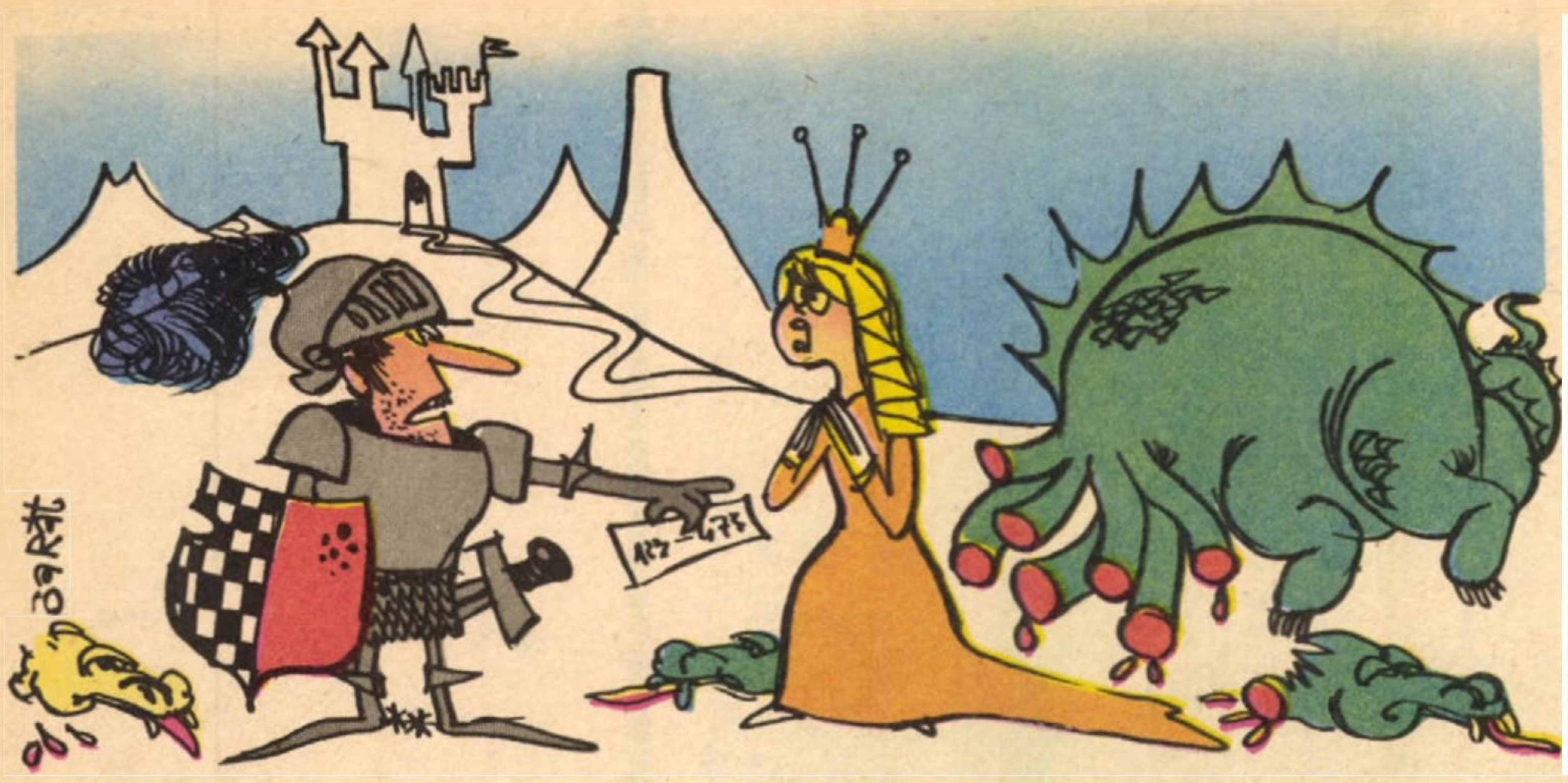

HEGEDÜS, SZÜR-SZABÓ, VÁRNAI, DALLOS, SAJDIK, MÉSZÁROS, BALÁZS-PIRI

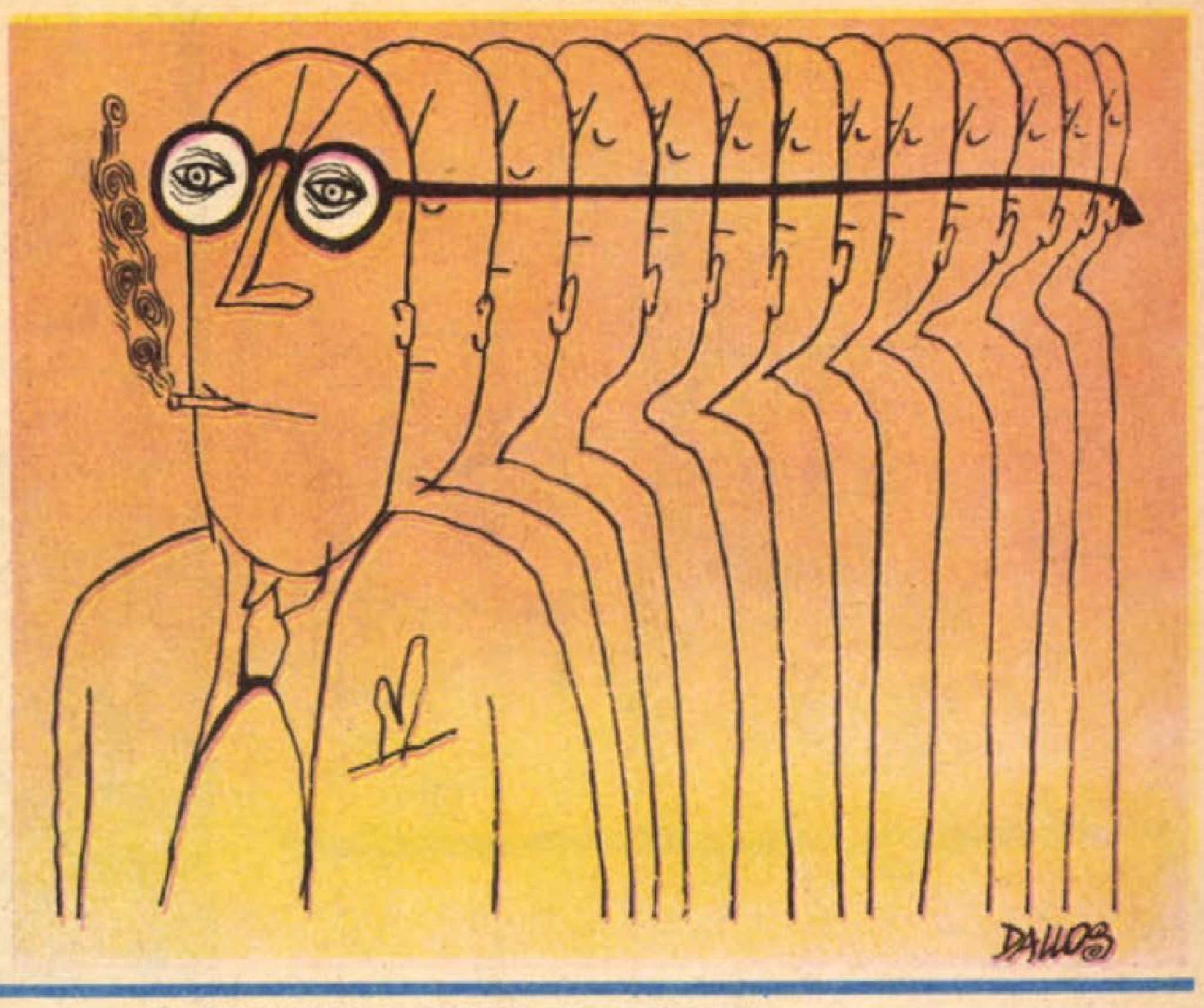

JAVULÓ SZOLGÁLTATÁS

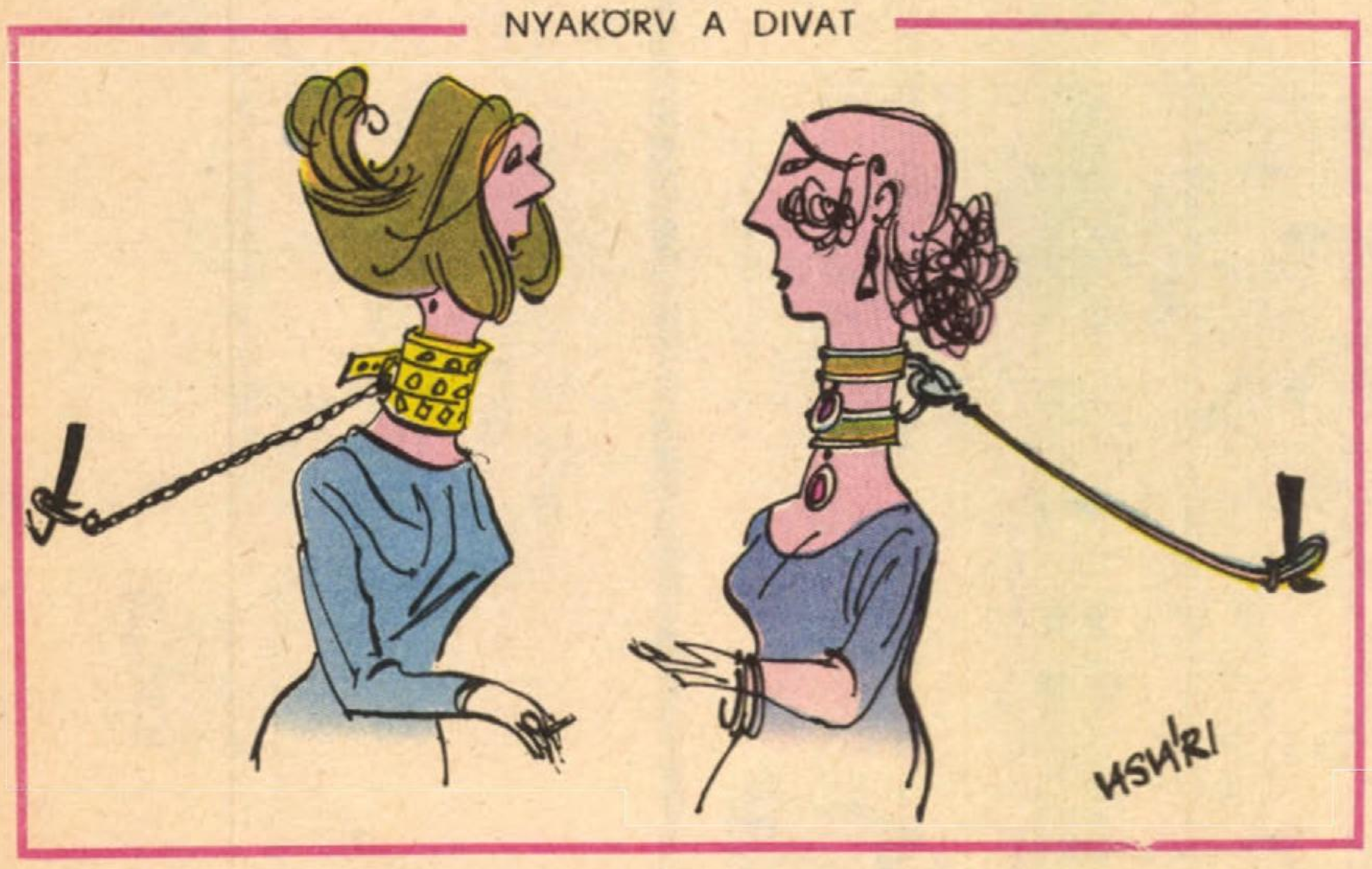

– Ha véletlenül újra kinőne egy feje, ezen a számon lehet reklamálni . . .

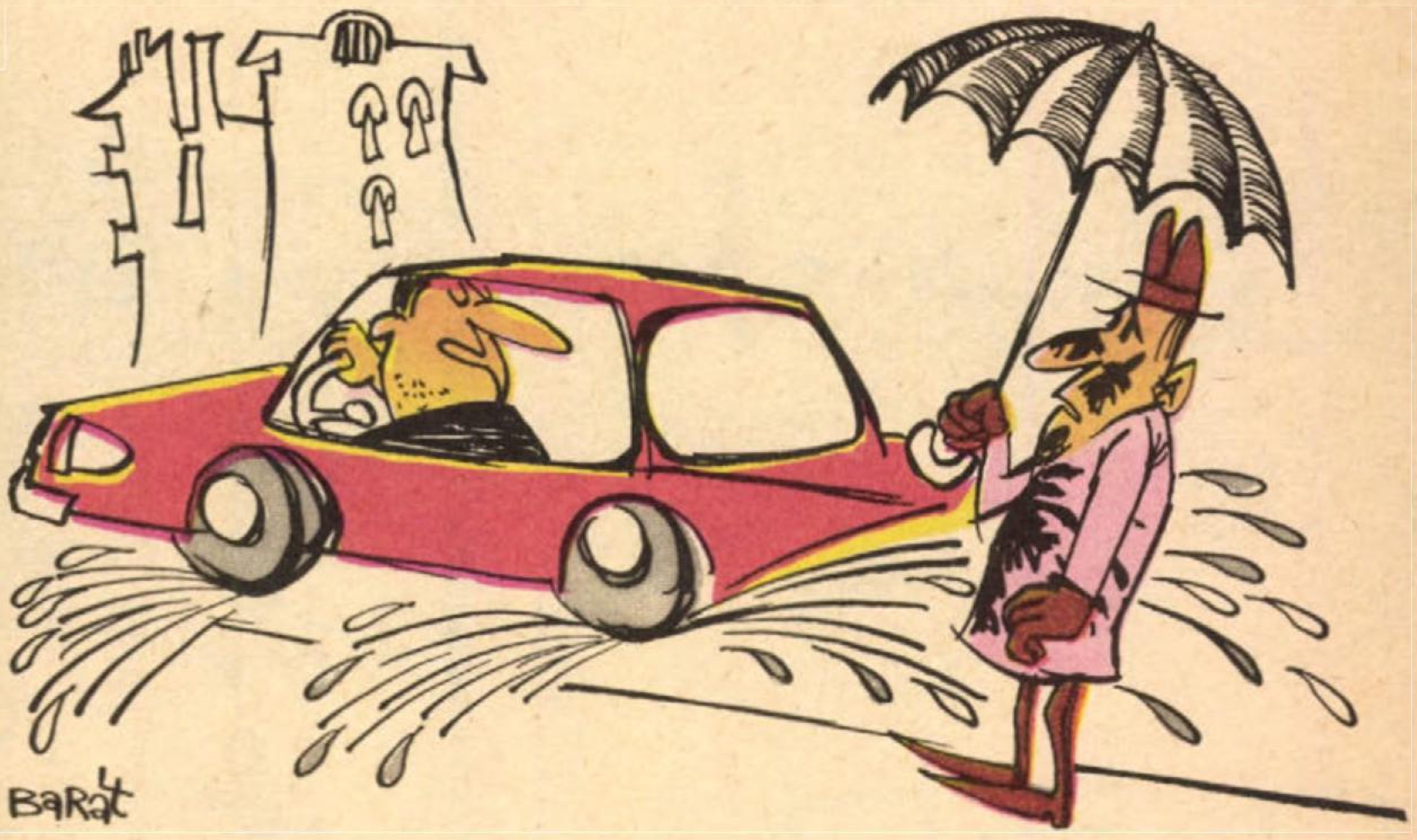
NÉZŐPONT

NYAKÖRV A DIVAT

UDVARIAS GÉPKOCSIVEZETŐ

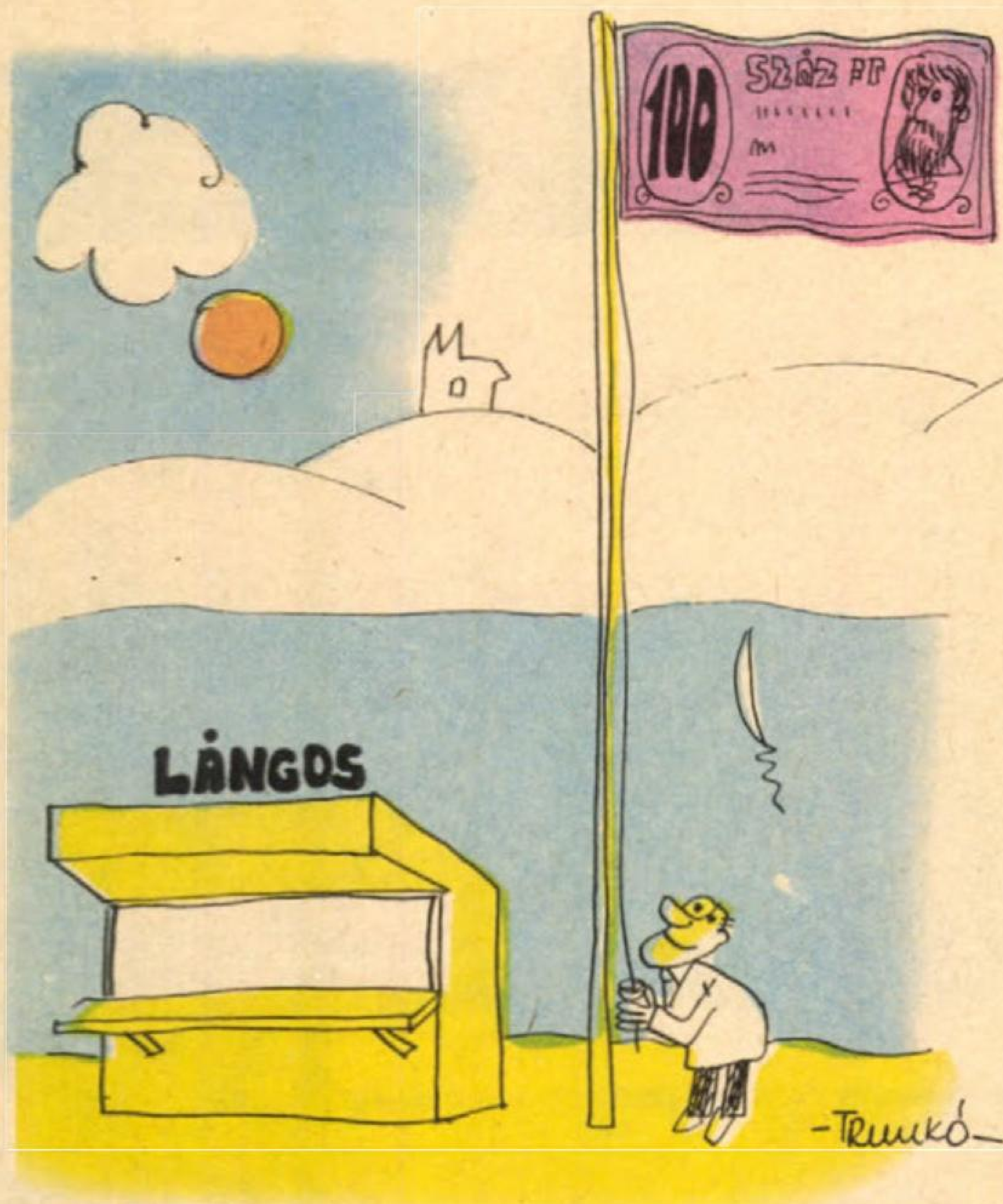
– Uram, hajlandó vagyok a legközelebbi kádfürdőig elvinni . . .

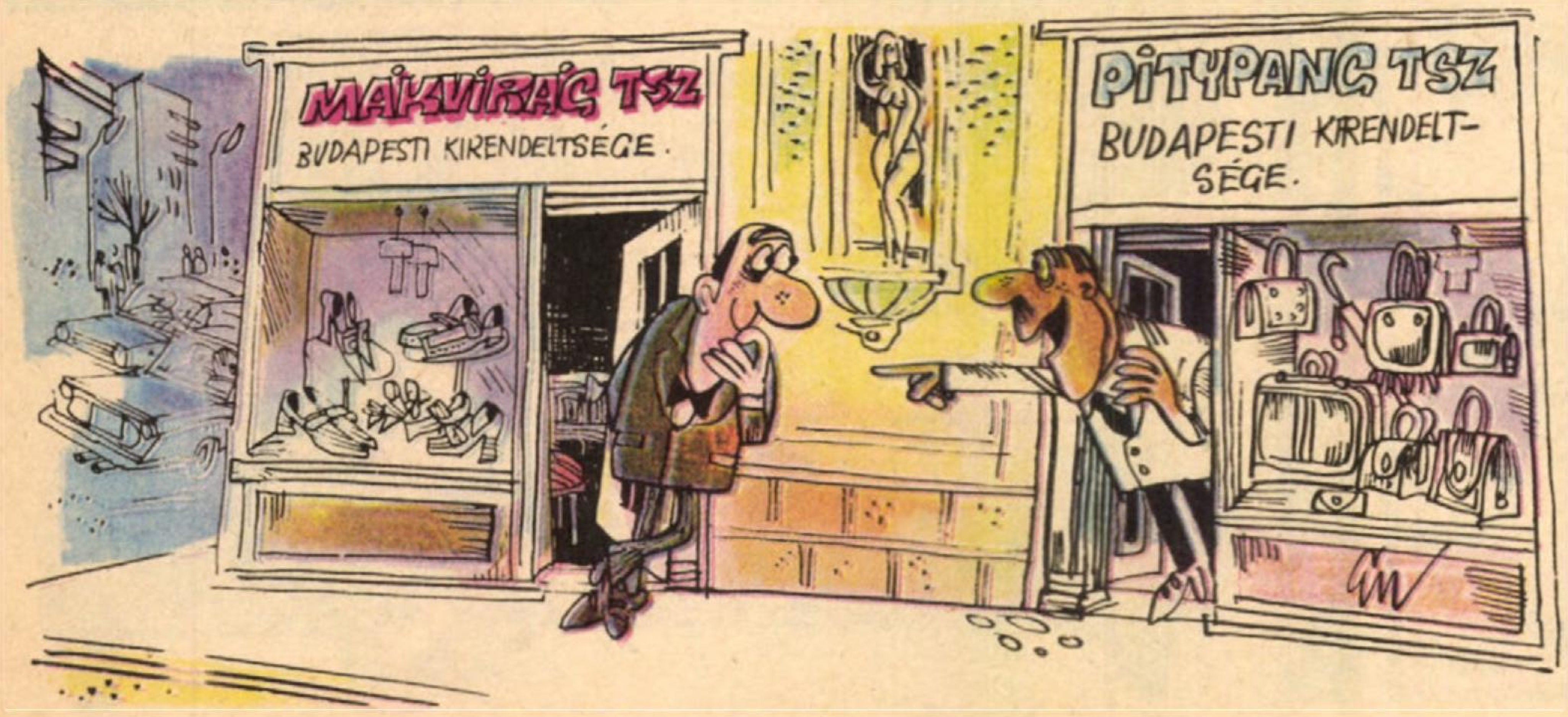
MÉG NEM ÉRTETT MŰVÉSZ

– Ez a haszontalan kölyök megint összefirkálta a falat!

ZÁSZLÓFELVONÁS A BALATONON

ÜGYESKEDŐK

– Látom, Kovács úr, maga is mezőgazdasági dolgozó lett! . . .

TÜCSÖK és BOGÁR

Ahhoz képest, hogy kétéves, elég fejlett a fiúcska . . .

(A Tükörből ollózta: Glevitzky Katalin Miskolc)

Sz... elkész... ga és Miha... a harmadik ... „Helga és a szexu... lesz a címe, de ennek ... Ruth Gassmann már sztár... kap. És nemsokára megjelenik német, angol és olasz nyelven „Helga tapasztalatai" című könyve. (Képünkön: Ruth Gassmann, a főszereplő kétéves — igazi, s nem filmbeli — gyermekével.)

(Hv)

21.00: Ön például hogy folytatná?

Kállai Ferenc műsora

Nehéz kérdés . . .

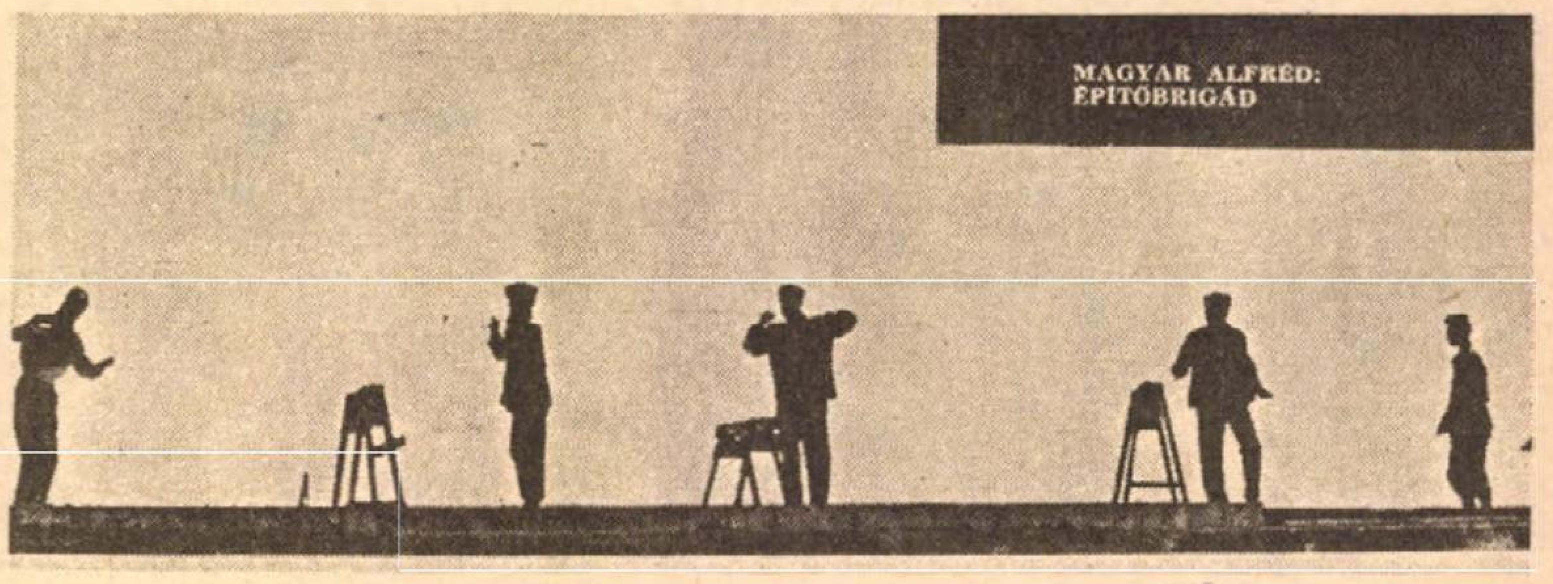
(Beküldte: Hernold Márta, Budapest)

Kényelmesebben nem lehet?

(Beküldte: Sándor József, Pápa)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Most már tudjuk miért épülnek olyan lassan a házak.

(A Munka című lap fotopályázatának díjnyertes fényképe. Beküldte: M. D. Budapest)

A téma az utcán hever

FILOZÓFIA

Mit ér a leggyönyörűbb nő, ha már az enyém?!

— o —

SZÍNÉSZETRŐL

Kétféle színész van. Az egyikért bejön a közönség a színházba, a másikért bentmarad.

— o —

CSODA

Az ajtók becsapódnak, a troli elindul, amikor egy felszállni vágyó fiatal'ember tűnik fel a láthatáron. Integetve kéri: vegyék fel. Gondolom: ó, naiv ifjú férfiú, csak nem gondolod, hogy megáll a vezető . . . Ha csinos ifjú leány volnál, akkor talán . . . Erre már volt példa.

Idáig értem gondolataimban, mikor csodák csodája, a vezető fékez, kinyitja az ajtót, a fiú fel, lihegés, köszönő mosoly, bólogatás . . . Elindulunk. Nem akarok hinni a csodában. Előretolakszom, megnézni a csodatevőt.

Meglátni és megérteni egy pillanat műve volt: női vezetőnk volt . . . És milyen csinos!

HALELEDEL

Egy hölgy aranyhalat vásárol új akváriumába.

— És mivel kell a halacskákat etetni?

— Hangyatojással! — így a kereskedő.

— Lágyan vagy keményen?

— o —

MEGGONDOLATLANSÁG

A barátom 4 évi boldog szerelem után elvette feleségül szerelme tárgyát. Borzasztó! Így elrontani egy ilyen szép szerelmet.

— o —

TÁRSALGÓBAN

Két színész beszélget:

— Mondd, öregem, miért játszottad el azt a hozzád méltatlan szerepet?

— Pénzért! . . . Ha nem fizettek volna érte, nincs az a pénz, hogy eljátsszam.

SZÓRAKOZOTTSÁG

Egy kis előmagyarázat: mint azt a villamos- és autóbuszbérlettulajdonosok jól tudják, a bérlet hátára rá kell vezetnünk a nevünket és lakcímünket.

Nos, utazom a villamoson, nagyon elgondolkozva. Csinos, fiatal ellenőrnő kéri felmutatni a jegyeket. Én automatikus mozdulattal veszem elő a bérletemet és felmutatom, de fordítva. Az ellenőrnő nevetve figyelmeztet:

— Művész úr, hiába mutatja a lakáscímét, nem megyek fel!

— o —

SZTRIPTÍZ

A rádió büféjében folyt le az alábbi beszélgetés. Egy idős színész a sztriptíz védelmére kel, feltéve, ha az művészi:

— Nem értem illetékeseink sztriptízellenességét. Emlékszem, ifjú színinövendék voltam, amikor Bárdos Arthur Renaissance Színházában Cromelinck „Csodaszarvas" c. drámájában Törzs Jenő, aki egy féltékeny férjet játszott, feleségéről — Tőkés Annáról — letépte a blúzát úgy, hogy az derékig meztelen lett. És senki sem botránkozott meg . . . Pedig Tőkés, szerepe szerint, még hosszú ideig állt így a színpadon . . .

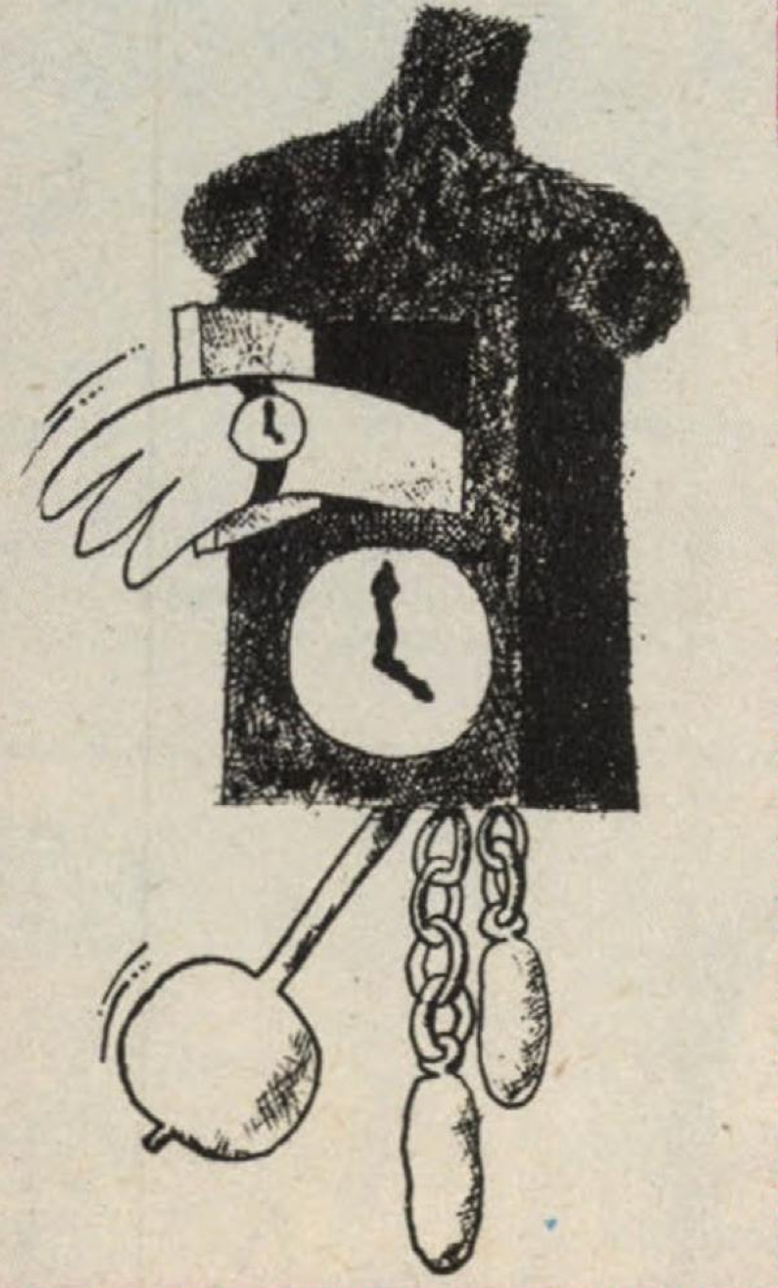
— Ja, öregem — szól egy ifjú kolléga —, ez még a Tőkés világban történt! . . .

Erdődy Kálmán

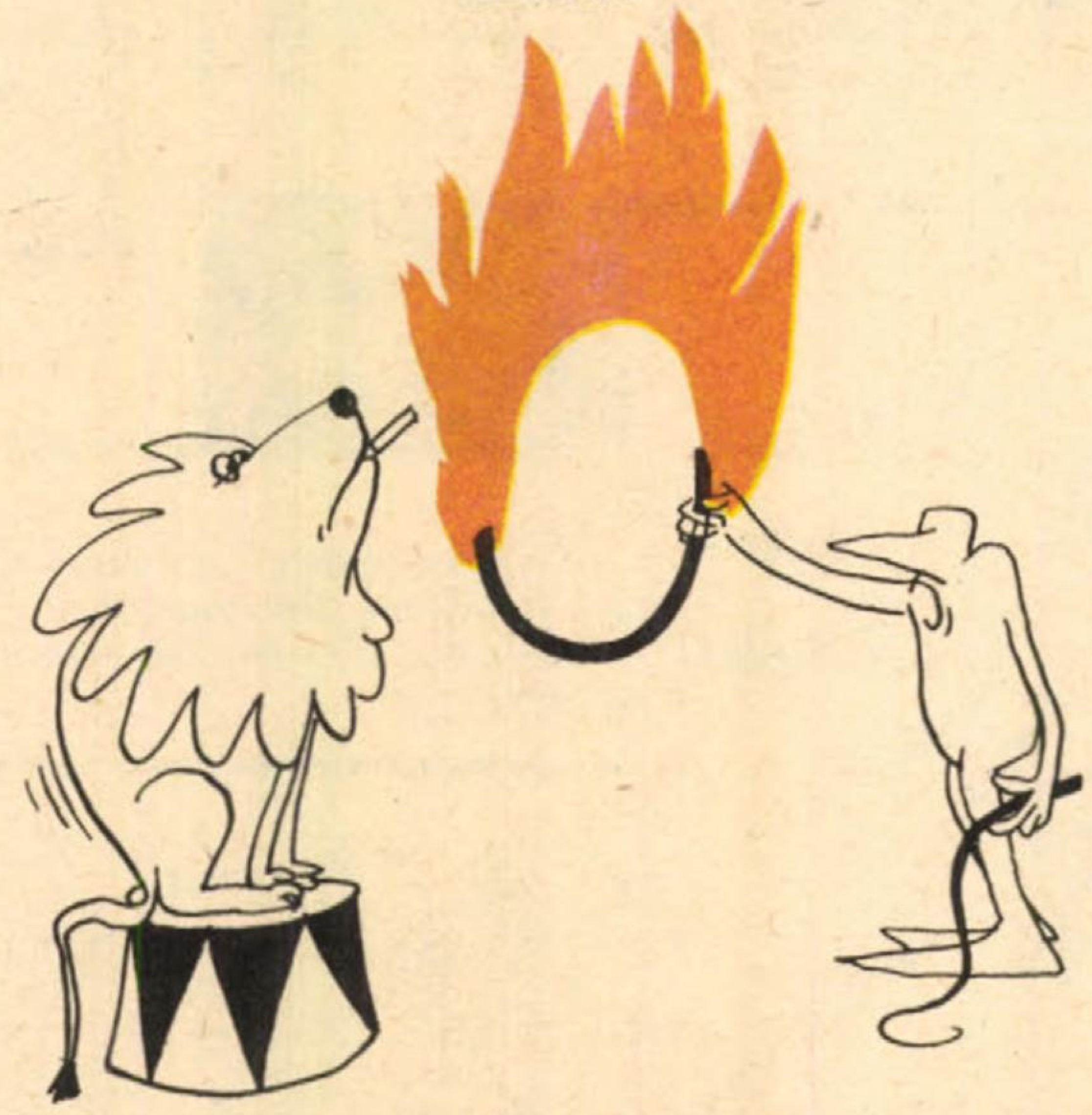
Csehszlovák humor

(A PRÁGAI „DIKOBRAZ"-BÓL ÉS A POZSONYI „ROHÁCS"-BÓL)

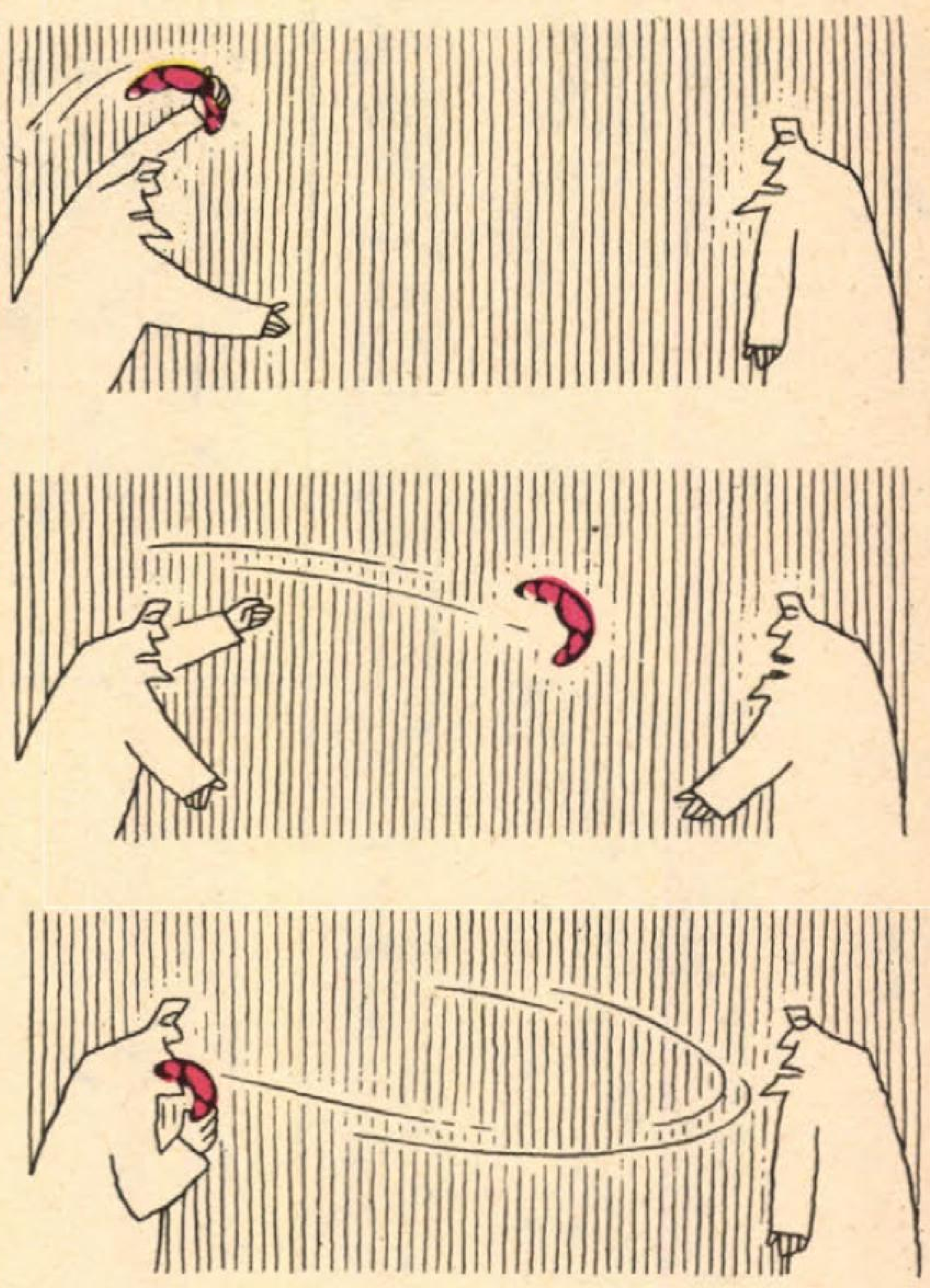
IDŐJELZŐ

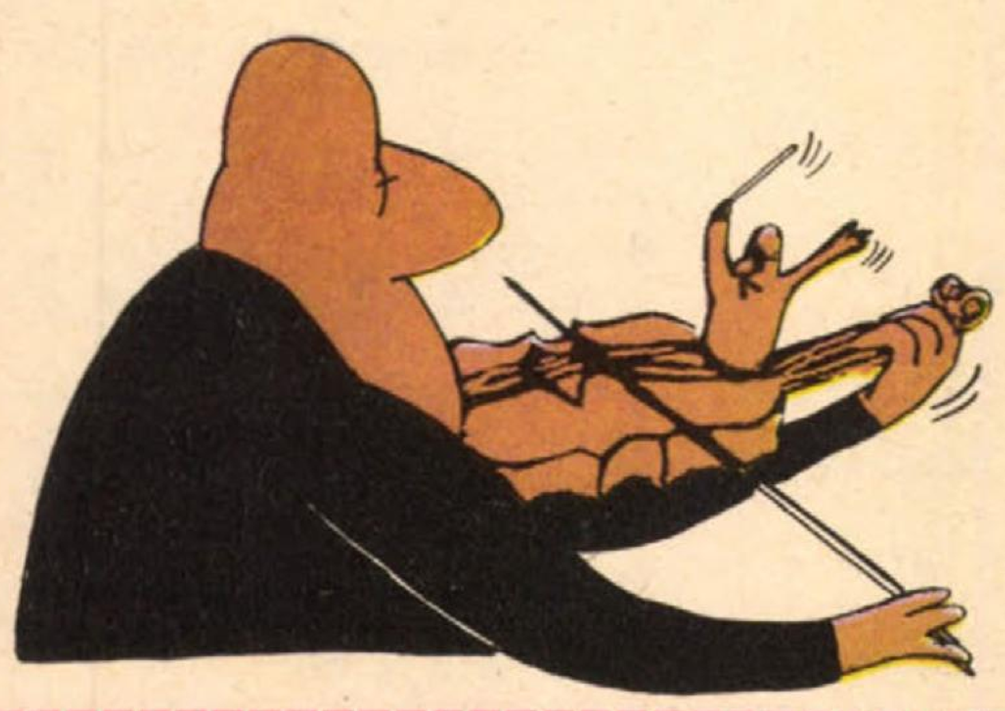
FLEGMA

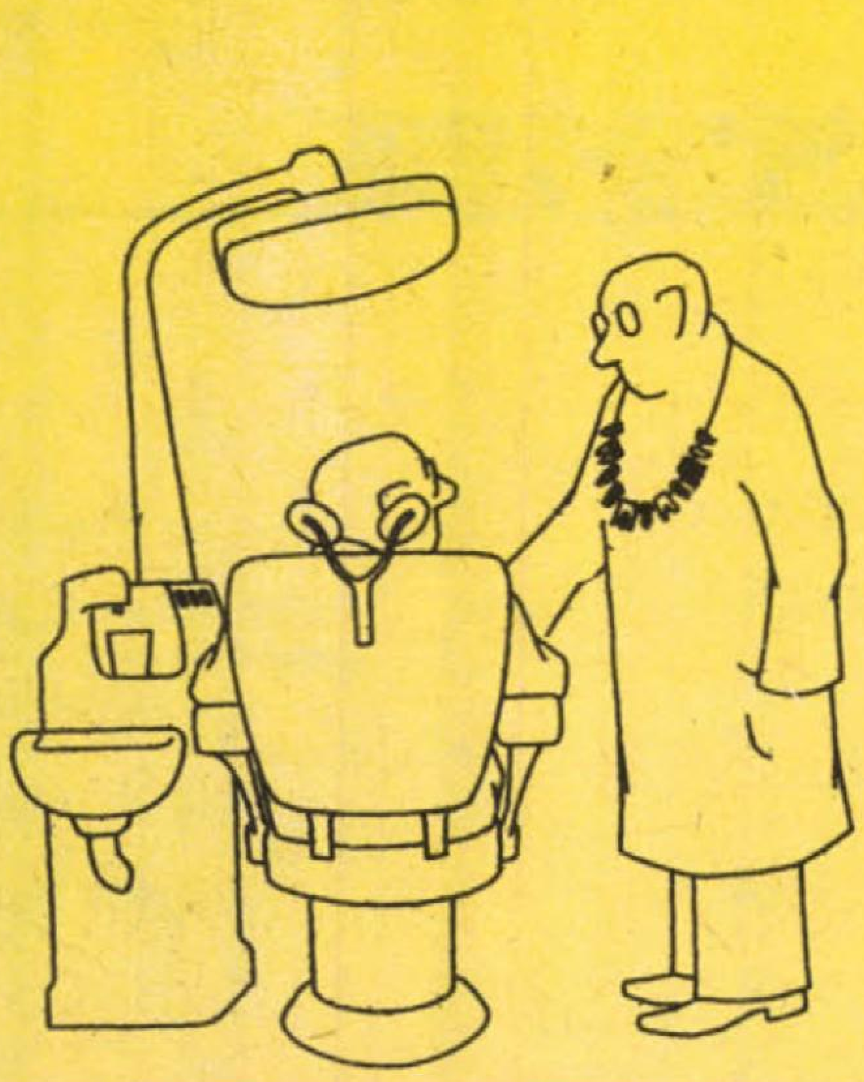
A JÓ EMBER

KONCERT

TRÓFEÁK

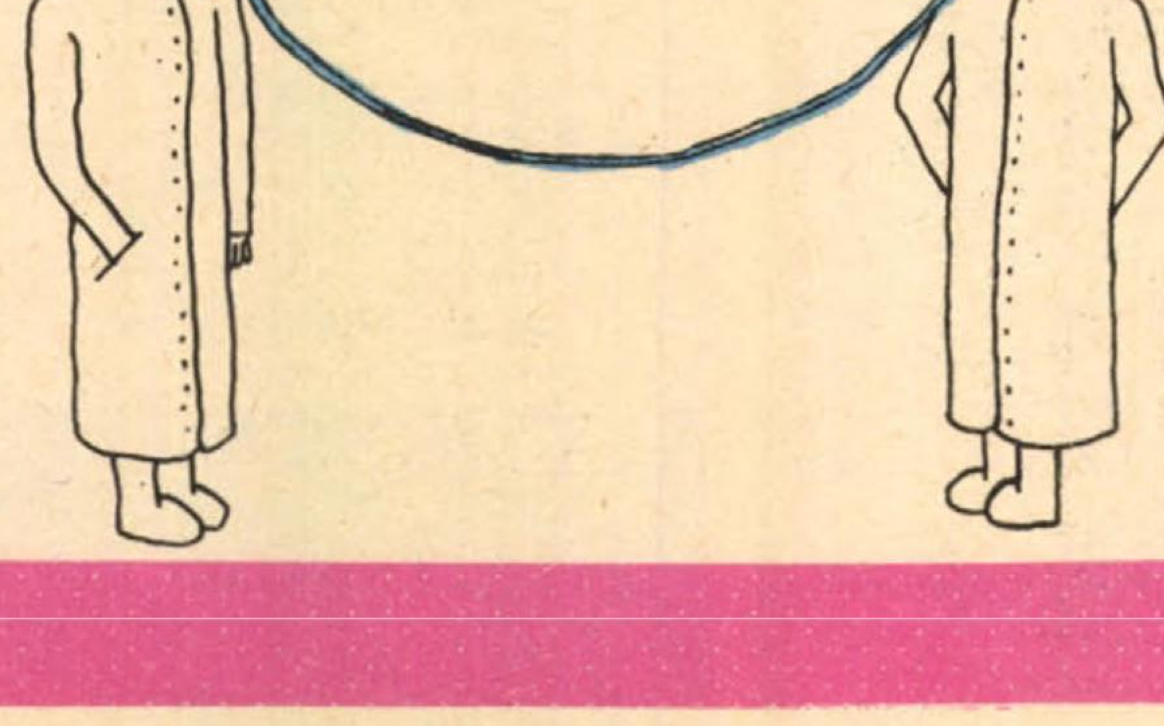
SZISZIFUSZ

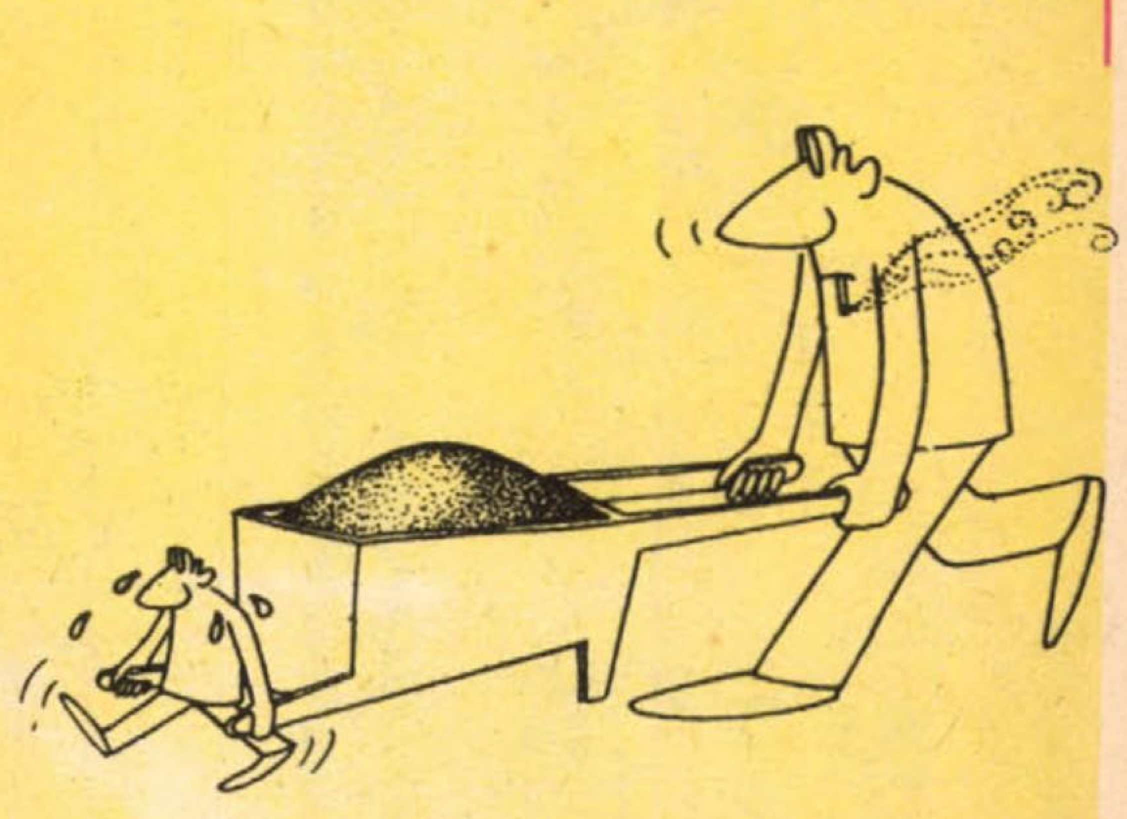
A VILÁG TEREMTÉSE

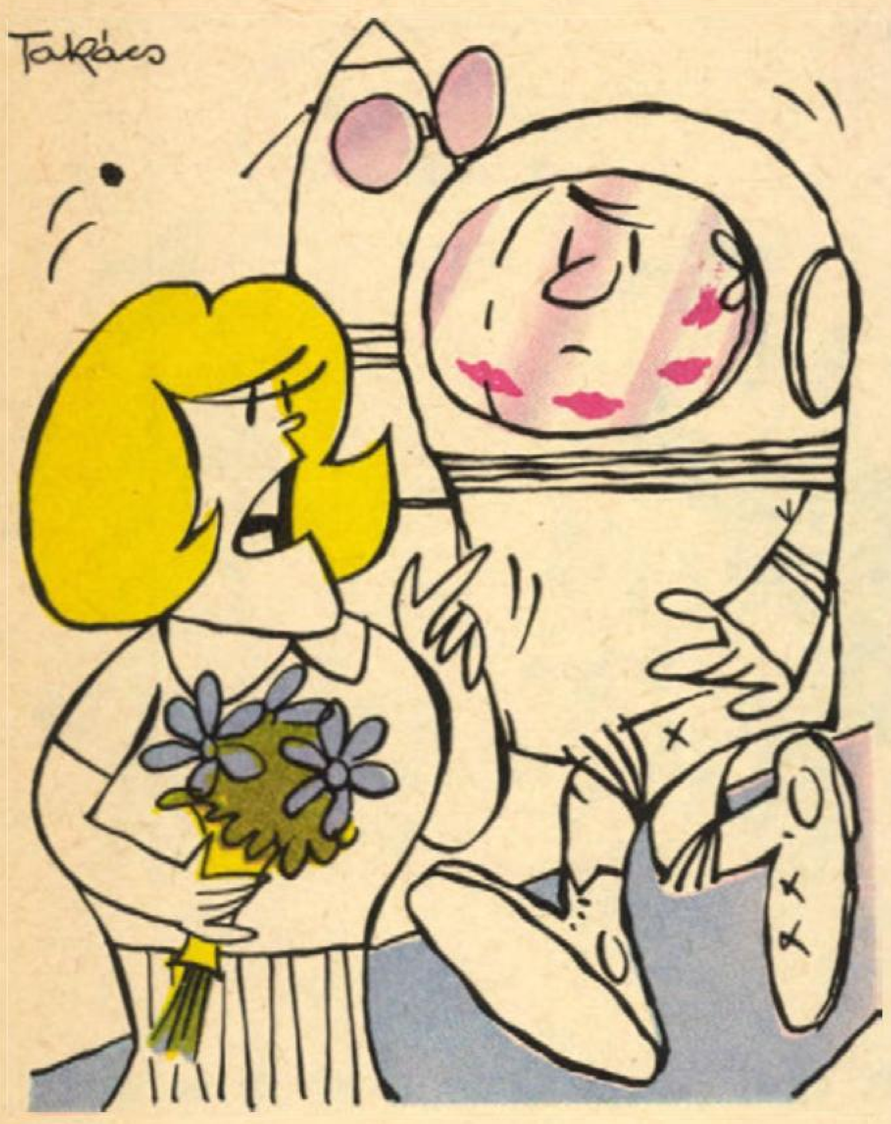
KONZÍLIUM

ROSSZ BEOSZTÁS

HAZAÉRKEZÉS

– Mondd csak, Jenő, nők is vannak a világűrben?

RÉBUSZ

175. rejtvényünk megfejtése

AGYŐ Ú=E	SZR S

Becsúszó szerelés

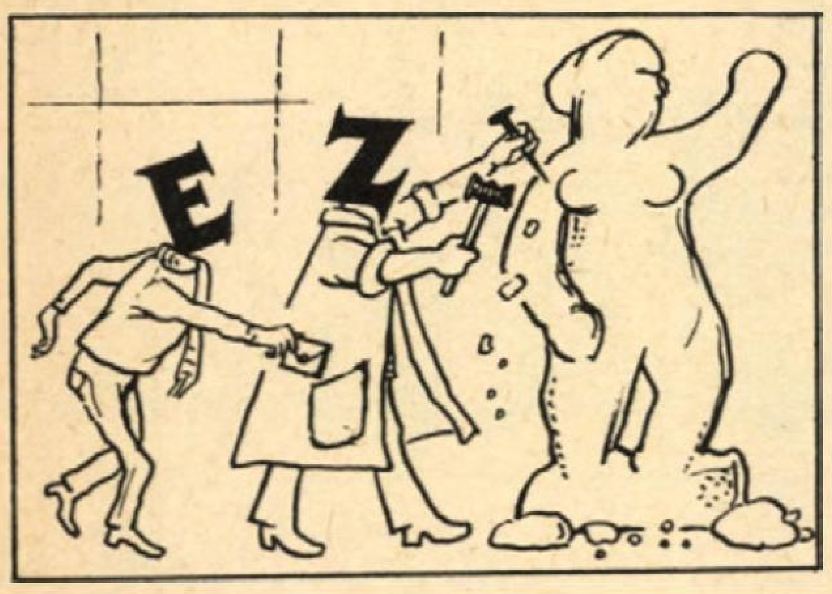
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Walter János, Karcag, Kálvin út 9.

Szénási Béláné, Felsőgöd, Terv u. 27/a.

Kiss Lajos, Dunaújváros, Táncsics M. u. 3/c.

177. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb május 24-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.2663/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Jaj, de cuki! Hol tetszett venni?...

– Még az a szerencse, öregem, hogy mi is kevesen vagyunk.

– Minden pénzét elvesztette az agárversenyen, és azóta nem bírja a kutyákat.

– Türelem, szomszéd! Még néhány családnak kell felmennie Pestre, és a mi falunkból is múzeum lesz.

CIMBORÁK

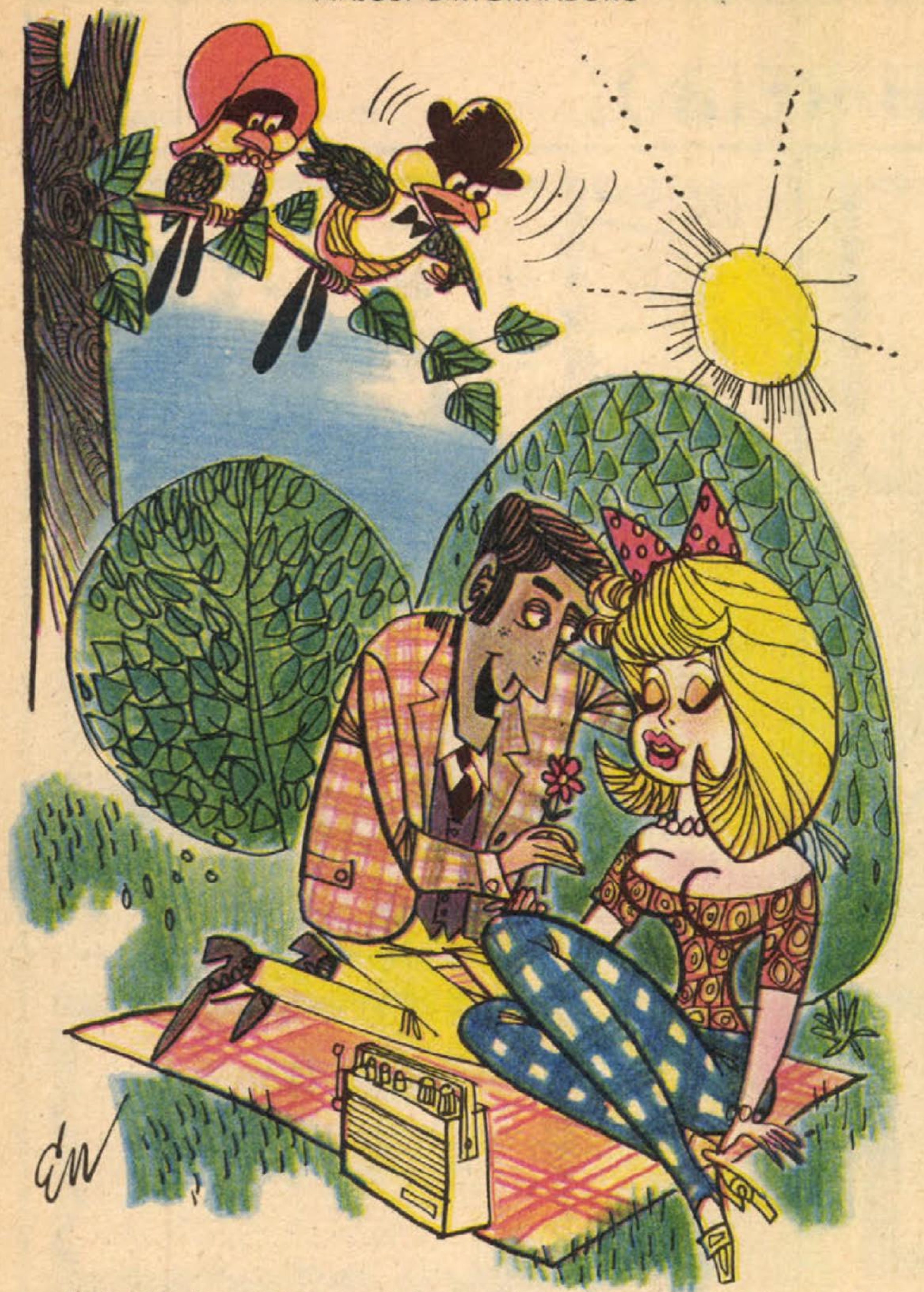
BOSSZÚ

ISMERKEDÉS

– Mit képzel?
– Éppen most akarom elmondani.

MÁJUSI BIRTOKHÁBORÚ

– Ugy látszik, ezek is a mi bokrunkban akarnak fészket rakni! . . .

TANULÉKONY KUTYUS

TEKINTÉLY

– Ez egy bátor ember, mikor nincs jelen a főnök, akkor is meri dicsérni!

SZILÁNKOK

TÜRELMETLENSÉG

A fiú tizedik születésnapján a szülők idegesen néztek az órájukra. Az apa felsóhajtott:

— Nagyon lassan múlik az idő. Hányszor kell még aludnunk, mire a gyermekünk eltart minket?

*

MOZI

A moziban néha az a zavaró, hogy a főszereplő hangosan beszél, és így nem hallom, milyen érdekes témáról suttog partnerével a szomszédom.

*

ÚJ KOLLÉGA

— Bemutatom az új kollégát. Remélem, megbecsüli magát nálunk. Ha tisztességesen dolgozik, itt jó helye lesz — mondta nyájasan a gengszter-vezér.

*

SZERÉNY PROGRAM

— Mit csinál az idén nyáron?

— Egy utazási irodában színes prospektusokat nézegetek.

*

EGY NAPIHÍR NYOMÁN

— Az állat megérzi, ha szeretik — bólogatott elérzékenyülten a férfi. Megvakarta a kutya buksi fejét, becéző szavakat sutto-

gott a fülébe, aztán munkához látott. Naponta húsz-harminc kutyát szedett össze, hogy eladja kísérleti célokra egy intézetnek.

*

IDEÁLIS HÁZASSÁG

Z. szerint az ideális házasság elengedhetetlen feltétele a külön hálószoba. Mint mondotta, az ő hálószobája a Nefelejcs utcában van, a feleségé pedig Nagykanizsán.

*

HELYZETJELENTÉS

Olyan időket élünk, amikor a békés évek is duplán számítanak.

*

ÖREGEDŐ DON JUAN

Már csak azért szólítja meg a nőket az utcán, hogy elnézést kérjen tőlük, amiért nincs kedve udvarolni.

*

ÜZÉR

— Tegnap délelőtt boldog telektulajdonos voltam.

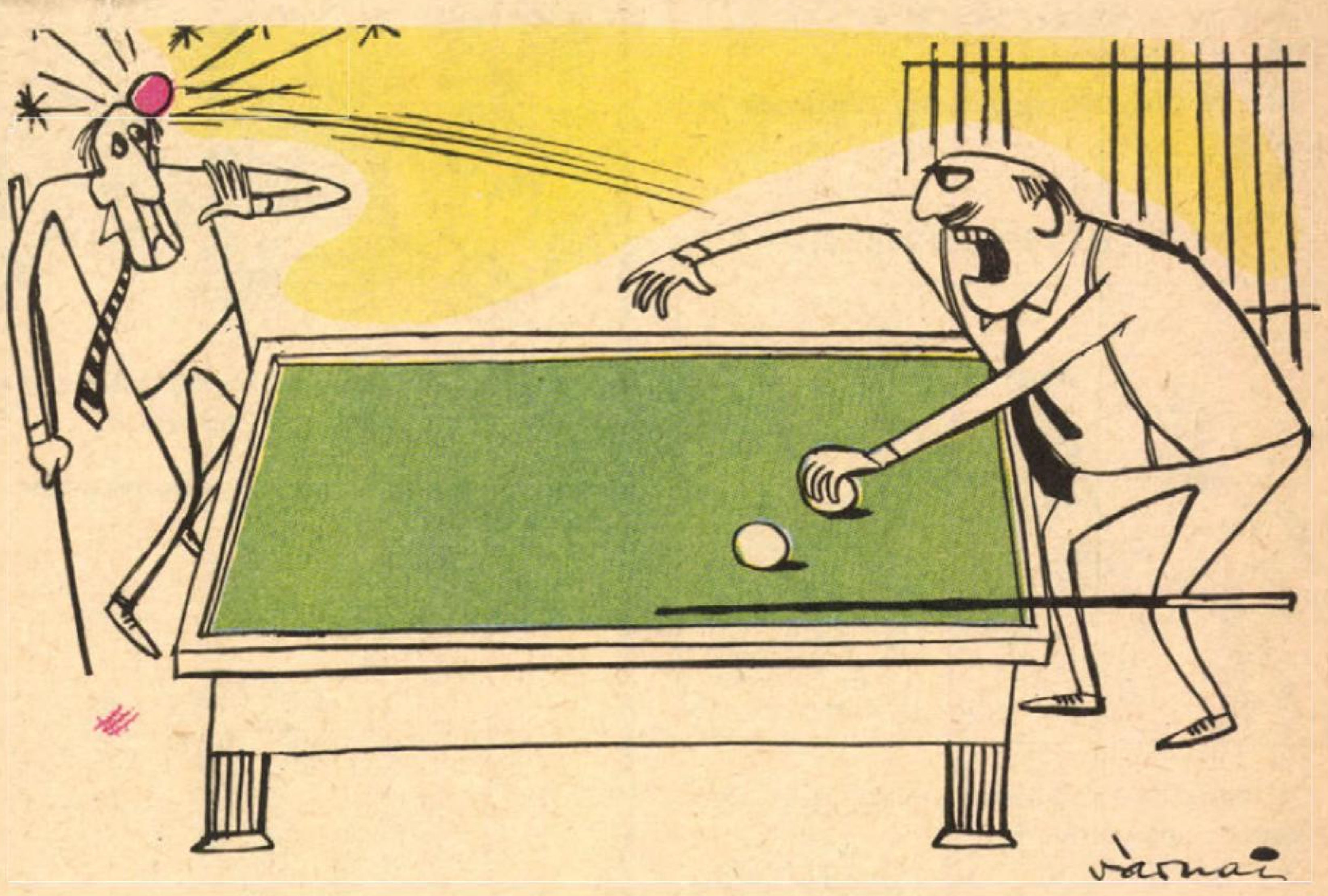
— Miért csak délelőtt?

— Mert délután a telket már szép haszonnal továbbadtam.

G. Sz.

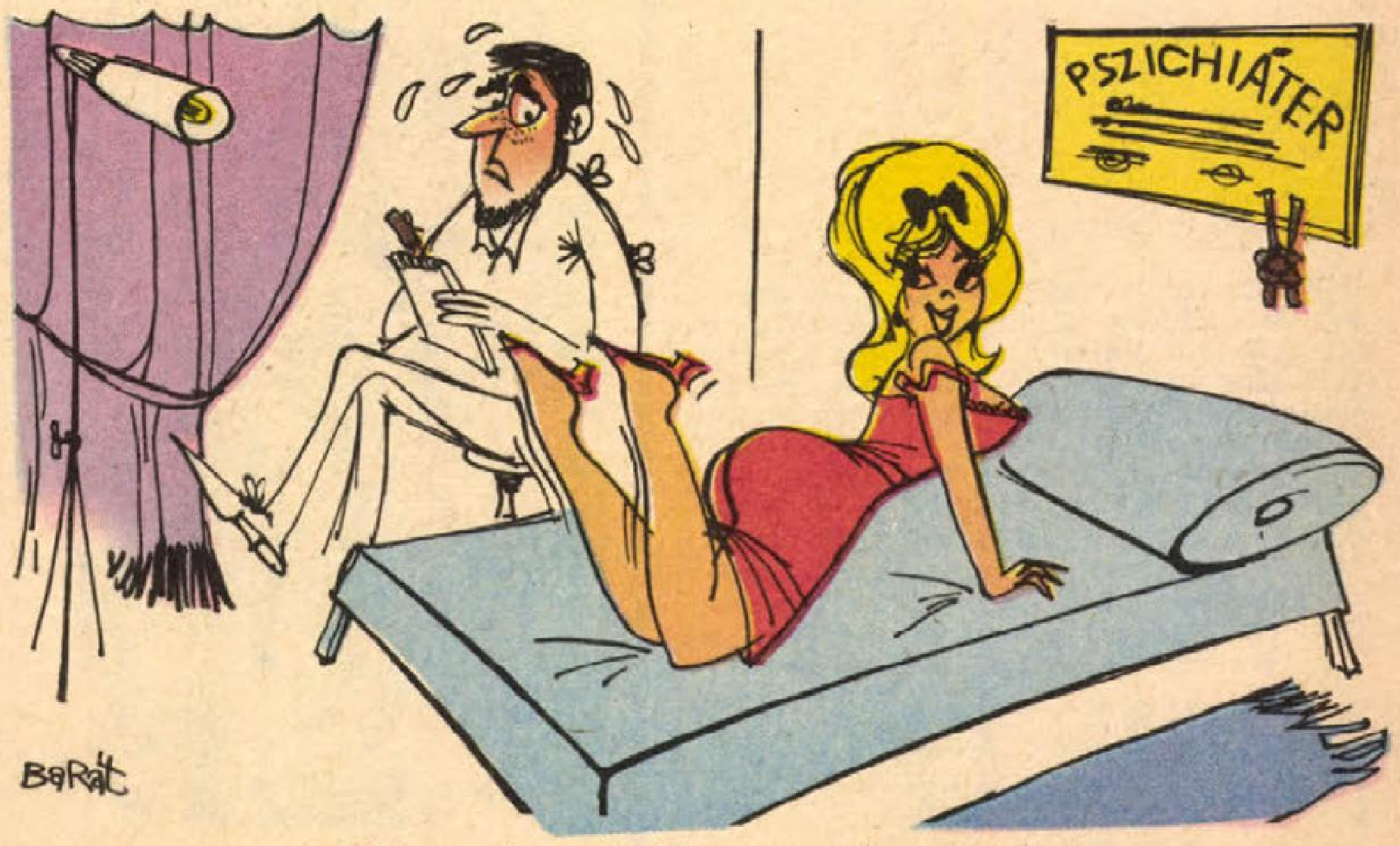

RAMENŐS JÁTÉKOS

– Majd megmutatom, tudok úgy célozni, mint te . . .!

NEHÉZ BETEG

– Doktor úr, próbáljon meg koncentrálni . . .